

Arrest

nr. 321 389 van 10 februari 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake:

1. X
2. X
3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de eerste en tweede verzoekende partij en hun advocaat S. DECOSTER, die loco advocaat J. HARDY verschijnt en de derde verzoekende partij vertegenwoordigt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 28 maart 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Zij worden beiden tweemaal gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 9 november 2023 en op 15 januari 2024.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 27 september 2024 de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Iran, Fars, geboren als moslim maar momenteel zonder religie, afkomstig uit Teheran. U bent gehuwd met A. S. en hebt één dochter. Op 27 Tir 1400 (18 juli 2021) was u aan het winkelen op Valiasr Avenue in het centrum van Teheran, toen u rond 15:30 uur door iemand van de zedenpolitie tegengehouden werd. U was verbaasd omdat u steeds correct gekleed was. U vroeg wat het probleem was en men zei u dat uw mantel open was. U zei dat u een nieuwe zou kopen, maar ze accepteerden het niet. U moest in hun busje instappen. Uw melli-kaart (nationale kaart) en gsm werden afgenomen. U moest uw persoonlijke gegevens op een formulier invullen. In het busje zaten twee andere vrouwen zoals u, daarnaast waren er twee mannen in burgerkleden en een soldaat met een groen uniform als chauffeur. U zei opnieuw dat u een nieuwe mantel zou kopen en dat uw dochter op u wachtte, maar men zei u te zwijgen. Na ongeveer 10 minuten in het busje vroeg men de twee andere vrouwen om uit te stappen. Vervolgens reed het busje naar een veld buiten de stad. De mannen knevelde uw handen met plastic, legden hun handen op uw nek en dwongen u te zwijgen. In het busje verkrachtten de twee mannen in burger u, terwijl de soldaat alles filmde. Ze dreigden ermee dat als u klacht zou indienen of ook maar iets zou zeggen, hetzelfde zou gebeuren met uw dochter, jullie allebei gedood zouden worden, jullie lijken verstopt en het filmpje naar uw man zou doorgestuurd worden. Uw arm werd verbrand met een sigaret. Vervolgens reed het busje naar één van de hoofdstraten van Teheran, waar u vrijgelaten werd. U nam een taxi en ging naar huis. U ging direct naar de badkamer om uw kleren te veranderen. U had veel pijn en zag dat u aan het bloeden was. U belde uw echtgenoot om te vragen waar hij was. Hij zei dat hij dichtbij huis was en u antwoordde dat u pijn had, bloedde en dat hij u naar het ziekenhuis moest brengen. Rond 20:00 uur arriveerde uw echtgenoot thuis. Hij vroeg wat er aan de hand was, u zei dat u zich niet goed voelde en hij bracht u onmiddellijk naar het Atiyeh-ziekenhuis, waar u iets na 21:00 uur arriveerde. In het ziekenhuis werd er bloed afgenomen en een echografie uitgevoerd. De dokter zei dat u 5 weken zwanger was, maar dat u een miskraam had. De volgende ochtend mocht u het ziekenhuis verlaten. De eerste nacht thuis kreeg u uw eerste paniekaanval, wat zich vanaf dan 2 of 3 keer per week voordeed en pas na 5 of 6 maanden minder frequent voorkwam. Regelmatig kwam er een ambulance naar u thuis of werd u door uw echtgenoot naar het ziekenhuis gebracht. U had nachtmerries en liet uw echtgenoot niet dichterbij komen. U was bang dat uw belagers naar u zouden komen omdat ze uw adres kenden. Elke ochtend nam uw echtgenoot u naar het huis van uw moeder en haalde u 's avonds weer op. U was bang om naar buiten te gaan, liet uw dochter nooit alleen. Een week of 10 dagen na het incident werd u op uw gsm door een privénummer gebeld. Een onbekende man zei dezelfde dingen die tegen u in het busje gezegd werden. U werd meerdere keren gebeld op uw gsm en bedreigd. Zodra u uw gsm afzette, belde men op de vaste lijn. U ging 4 of 5 keer op consultatie bij psycholoog-dokter A. die uw man voorstelde om samen op reis te gaan en u aanraadde om naar een psychiater te gaan die u medicatie zou kunnen voorschrijven. Hierna ging u naar psychiater Z., die zei dat u aan paniekaanvallen leed en medicatie voorschreef. Jullie gingen meerdere keren op uitstap. Eerst maakten jullie een reis van een week naar het noorden van Iran. Twee of drie maanden later gingen jullie voor 2 of 3 dagen naar Hamedan. Buiten de stad voelde u zich beter, maar zodra jullie terug thuis waren, keerde de angst terug. Uiteindelijk zei uw echtgenoot dat hij u op reis wou nemen naar het buitenland. Het idee om te ontsnappen kwam in u op. U liet blijken dat u heel veel zin had in een reis. Uw man regelde alles en jullie vertrokken. Op 20 maart 2022 arriveerden jullie via tussenstops in Dubai en Barcelona in België. Een dag na jullie aankomst zei u tegen uw man dat u niet wilde terugkeren. Eerst dacht hij dat u een grap maakte. Om hem te overtuigen legde u kort uit wat er gebeurd was. Hij was geschokt en vroeg waarom u er niets over zei in Iran. U zei dat u bang was dat uw dochter gedood zou worden. Jullie dienden een verzoek om internationale bescherming in op 28 maart 2022. Bij terugkeer vreest u dat u opnieuw hetzelfde zal moeten ondergaan en dat uw dochter hetzelfde lot wacht.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: uw paspoort; uw shenasnameh (boekje burgerlijke stand); uw kart-e-melli (nationale kaart); het paspoort en de shenasnameh van uw dochter; 3 foto's van uw verwondingen; 2 foto's van u in een Iraans ziekenhuisbed; 5 foto's van de komst van een ambulance en ziekenhuisopname in België, vliegtickets van u, uw echtgenoot en uw dochter voor de routes Teheran-Dubai-Barcelona en Brussel-Dubai-Teheran; boarding passes van u, uw echtgenoot en uw dochter voor de route Barcelona-Brussel; een brief van Swimming Team Chapelle d.d. 30 oktober 2023 die getuigt over de deelname van uw dochter aan de zwemclub; een attest d.d. 31 oktober 2023 van uw huisarts L. B. waarin ze uw verklaringen over de door uw ondergane verkrachting en miskraam aanhaalt en aangeeft dat u opgevolgd wordt door een psychiater en medicatie neemt; een opvolgattest d.d. 15/6/2023 van psychiater J. K. en psychotherapeut O. D. van Exil waarin verwezen wordt naar uw verklaringen over de door uw ondergane verkrachting en miskraam en naar de medicatie die u neemt. U legde tevens een USB-stick neer met daarop 5 filmpjes van 2 betogingen in Brussel waaraan u en/of uw echtgenoot deelnamen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

U legde weliswaar een medisch attest neer waaruit blijkt dat u verklaarde aan een psychotherapeut dat u last heeft van angstaanvallen, hartkloppingen, moeite met ademen, tandenknarsen, slaapproblemen, vermoeidheid en dat u hiervoor medicatie neemt. Niettegenstaande de door u neergelegde medische

attesten weliswaar melding maken van de verschillende psychische klachten waarmee uw kampt, kan er niet gesteld worden dat uw psychologische toestand tot gevolg heeft dat u niet bij machte zou zijn om uw asielrelaas op een gedegen wijze uiteen te zetten, dan wel u zou verhinderen om op volwaardige, zelfstandige en functionele wijze deel te nemen aan de asielprocedure. Dit bevestigde u overigens zelf ook (Vragenlijst "Bijzondere procedurele noden" DVZ). Daarenboven wordt nergens in de door u neergelegde stukken aangegeven dat u aan geheugenproblemen zou lijden, noch wordt melding gemaakt van enige moeilijkheid in uw hoofde om gebeurtenissen te situeren in tijd en ruimte. Evenmin kan hieruit afgeleid worden dat u niet kan of mag worden gehoord bij de DVZ en bij het CGVS, en dat in het kader van deze onderhouden van u niet mag worden verwacht dat u volwaardige verklaringen zou afleggen. Bij de aanvang van uw persoonlijke onderhouden werd u bovendien meegedeeld dat wanneer u nood zou hebben aan een pauze of wanneer u vragen niet goed zou begrepen hebben u dit steeds kon aangeven. Bij aanvang van het eerste onderhoud verklaarde u dat u in staat was om het interview af te leggen. Middenin uw eerste onderhoud werd er gepolst naar uw welzijn, waarop u opnieuw zei dat het ging (CGVS S. I, p. 10). Bij het begin van het tweede deel van uw eerste onderhoud, gaf u aan verder te kunnen gaan met het onderhoud ondanks uw hoofdpijn. Hierbij benadrukte de protection officer opnieuw dat u op elk moment om een pauze kon vragen (CGVS S. I, p. 10). Op moeilijke momenten vroeg de protection officer of hij verder kon gaan, wat u beaamde (CGVS S. I, p. 11, 14). Hoewel u verklaarde dat het zeer moeilijk was voor u, gaf u op het einde van het eerste onderhoud aan alles gezegd te hebben wat u wilde vertellen (CGVS S. I, p. 20). Op vraag van uw advocaat (CGVS A. I, p. 17) werd dezelfde tolk geregeld voor het tweede onderhoud. Aan het begin van het tweede onderhoud verklaarde u, hoewel u aangaf zich helemaal niet goed te voelen, dat u in staat was om het interview leggen (CGVS S. II, p. 1). Opnieuw werd er benadrukt dat indien zich er een probleem stelde, u dit moest melden (CGVS S. II, p. 1,2). Voorts kreeg u water wanneer u daar naar vroeg (CGVS S. II, p. 5). Op het einde van het eerste deel gaf u aan dat het tot dan toe goed verliep, u geen probleem had, en u alles kon zeggen wat u wilde (CGVS S. II, p. 12). Op het einde van het tweede onderhoud verklaarde u dat u alles had kunnen zeggen en in staat was geweest om het interview af te leggen (CGVS S. II, p. 17). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen. Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst moet er gewezen worden op het feit dat u op 10 mei 2022 tegenover de DVZ verklaarde dat u protestants bent sinds aankomst in België en dat uw man zich reeds in Iran bekeerd had (verklaring DVZ S., p. 6, 8). Uw echtgenoot verklaarde de dag voordien eveneens dat jullie beiden protestants zijn (verklaring DVZ A., p. 6, 8) en dat hij Iran om religieuze redenen verliet (ibid., p. 14). Voorts verklaarde u ook dat u reeds als toerist in België was toen u problemen kreeg (verklaring DVZ S., p. 13, 14). Uw echtgenoot verklaarde eveneens zonder in detail te treden dat hij problemen kreeg toen hij in België was (verklaring DVZ A., p. 6, 8, 12).

Echter, toen er negen maanden later, op 23 februari 2023, bij de DVZ gepeild werd naar jullie vluchtmotieven, was er noch sprake van een bekering (vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ S., vraag 3.5; vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ A., vraag 3.5) noch van het feit dat jullie problemen pas begonnen na jullie aankomst in België. Integendeel, u verklaarde daar dat u in Iran verkracht werd door de zedenpolitie en u wel degelijk problemen had in Iran vooraleer u naar België kwam. Geconfronteerd met jullie verklaringen dat jullie aanvankelijk beiden verklaarden dat jullie problemen pas begonnen zijn na jullie aankomst in België, ontkenden zowel u als uw echtgenoot droogweg dit gezegd te hebben (CGVS S. II, p. 16; CGVS A. II, p. 14). Er moet op gewezen worden dat het louter ontkennen van jullie eerdere verklaringen geen afbreuk doet aan voornoemde, duidelijke tegenstrijdigheid. Voor het Commissariaat-generaal verklaarde u verder dat u geen religie heeft en bij geboorte moslim was. Geconfronteerd met het feit dat u tegenover de DVZ zei dat u protestant was, verklaart u dat u niet meer weet wat u zei en u denkt dat u zei dat u christelijk was, dat u geen moslim genoemd wou worden en uw man niets zei over zijn religie (CGVS S. II, p. 16). Waar uw echtgenoot aanvankelijk ontkent ooit gezegd te hebben dat hij Iran verliet om religieuze redenen, zegt hij, geconfronteerd met uw verklaring over zijn bekering in Iran, dat hij de islam haat en dat hij in het huis van een christelijk iemand verbleef (CGVS A. II, p. 14). Deze verklaringen zijn geenszins een uitleg voor bovenstaande tegenstrijdigheden. Het is allesbehalve ernstig dat jullie initieel jullie verklaringen over jullie bekering naar het protestantisme, die aan jullie voorgelezen werden in het Farsi en door jullie ondertekend werden, ontkennen of vergoelijkken en zomaar gezegd hebben dat jullie protestant zijn omwille van een afkeer voor de islam. Van een persoon die daadwerkelijk een vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, mag verwacht worden dat hij bij aanvang van zijn procedure zijn volle medewerking verleent en de volledige waarheid vertelt omtrent zijn asielverzoek. Bovenstaande vaststellingen wijzen er bovendien op dat jullie in de negen maanden tussen jullie twee gehoren voor de Dienst Vreemdelingenzaken jullie asielrelaas aanpasten waardoor er geen enkel geloof meer aan gehecht kan worden.

Dat er geen geloof meer gehecht worden aan jullie asielrelaas blijkt bovendien uit meerdere incoherenties en vaagheden in jullie verklaringen over de bedreigingen die u kreeg. Zo verklaarde u voor de DVZ dat u de eerste keer gebeld werd onmiddellijk na het voorval (vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ S., vraag 3.5), terwijl u op het CGVS verklaart dat u een week of 10 dagen na het incident voor het eerst gebeld werd

(CGVS S. II, p. 6). Erop gewezen dat u voor de DVZ iets anders verklaarde, zegt u dat u het niet meer weet en u zo slecht voelt dat u de dagen niet telde (CGVS S. II, p. 16). Deze verklaring is opnieuw geen uitleg voor bovenstaande tegenstrijdigheid. U verklaarde immers uitdrukkelijk op de DVZ dat ze onmiddellijk na het voorval belden terwijl u voor het CGVS dan weer uitdrukkelijk zei u een week of 10 dagen later gebeld werd. Indien u daadwerkelijk niet had geweten wanneer u opgebeld werd had u dit immers ook gewoon kunnen aangeven. Het is voorts opvallend dat u voor de DVZ wist te vertellen dat u 21 dagen later voor de tweede keer opgebeld werd (DVZ, *ibid.*), wat u zich op het CGVS niet meer kon herinneren (CGVS S. II, p. 7). Gewezen op het feit dat u voor de DVZ dit wel precies kon situeren, verklaart u dat u de exacte datum niet zei, omdat u niets meer weet (CGVS S. II, p. 16). Niettegenstaande u geen exacte datum opgaf voor de DVZ, moet er vastgesteld worden dat u het tweede telefoontje toen wel in de tijd kon situeren, terwijl u op het CGVS zeer vaag blijft hierover. Waar u voor de DVZ en in uw eerste onderhoud op het CGVS verklaarde dat u uw gsm uitschakelde en men daarna op de vaste lijn belde (DVZ, *ibid.*; CGVS S. I, p. 9), maakt u in uw tweede onderhoud op het CGVS geen melding van oproepen naar uw vaste lijn en zegt u uitdrukkelijk dat ze altijd op uw mobiele telefoon belden (CGVS S. II, p. 8). Ook wanneer er u gevraagd wordt of u nog dingen wil melden in verband met de dreigtelefoons, rept u met geen woord over oproepen naar de vaste lijn. Wanneer u geconfronteerd wordt met uw eerdere verklaringen over de dreigtelefoons naar de vaste lijn, stelt u dat de PO alleen naar de mobiele telefoon vroeg (CGVS S. II, p. 15). Aangezien u gevraagd werd om in detail de bedreigingen die u kreeg te omschrijven (CGVS S. II, p. 6), kan deze repliek niet overtuigen. Wanneer u vervolgens de vraag krijgt wanneer men dan voor het eerst op de vast lijn belde, kan u dit zelfs niet bij benadering in de tijd situeren (CGVS S. II, p. 15). Voorts is het merkwaardig dat u enerzijds verklaarde dat u altijd wou opnemen om de bellers niet boos te maken maar anderzijds poogde hun nummer te blokkeren en na 3-4 telefoontjes uw GSM uitzette (CGVS S. II, p. 7-8). Het is daarnaast hoogst opmerkelijk dat u uw echtgenoot tot op heden amper inlichtte over deze bedreigingen (CGVS S. II, p. 9), aangezien deze de aanleiding vormen voor zijn eigen verzoek om internationale bescherming en er dus redelijkerwijze van u verwacht kan worden dat u deze informatie zo gedetailleerd mogelijk deelt met hem. Al deze vaststellingen maken dat er aan deze bedreigingen geen geloof gehecht kan worden.

Daarenboven moet er vastgesteld worden dat u en uw echtgenoot uiteenlopende verklaringen afleggen over de dag van het incident en de weken nadien. Wat betreft de dag van het incident zelf zijn jullie niet eensluidend over de volgende zaken. Zo verklaart u dat u in de living zat toen uw echtgenoot thuiskwam (CGVS S. I, p. 13), terwijl hij zegt dat u in de slaapkamer zat (CGVS A. I, p. 10). Voorts verklaart u dat uw echtgenoot in het ziekenhuis opmerkte dat u verwondingen had aan uw hand en borst, waarop hij u vroeg wat er gebeurd was en u zei dat u gevallen was (CGVS S. I, p. 14), hij verklaart echter dat hij dit pas de dag nadien –toen jullie reeds onderweg waren naar huis - vroeg wat er gebeurd was (CGVS A. I, p. 8, 11). Daarnaast is het weinig aannemelijk dat men in het ziekenhuis de verwondingen aan uw hand en borst niet opmerkte omdat u niet wilde dat men het zag (CGVS S. I, p. 14) maar u anderzijds in het ziekenhuis wel verklaarde dat u zwaar gevallen was –wat deze verwondingen zou kunnen verklaren (CGVS S. I p.14). Tot slot verklaart u dat u aan uw dochter probeerde uit te leggen dat u depressief was door het miskraam (CGVS S. I, p. 15) terwijl uw echtgenoot zegt dat ze niet op de leeftijd was dat jullie iets konden uitleggen aan haar (CGVS A. I, p. 16).

Verder moet er vastgesteld worden dat uw inconsistente verklaringen aflegde over uw medisch verleden. U verklaart uitdrukkelijk nooit psychische problemen gehad te hebben voor het incident, noch ooit met een psycholoog of psychiater gesproken te hebben (CGVS S. I, p. 7), wat uw echtgenoot beaamt (CGVS A. I, p. 7). Tegenover de DVZ verklaarde u echter eerder dat u al 10 jaar aan paniekaanvallen leed en hiervoor medicijnen nam (verklaring DVZ S., p. 13). Hiermee geconfronteerd ontkende u ooit paniekaanvallen of andere problemen gekend te hebben voor het incident (CGVS S. II, p. 16). Het louter ontkennen van uw eerste verklaringen doet echter geen enkele afbreuk aan voornoemde, duidelijke tegenstrijdigheid. Samen met het compleet gebrek aan bewijsstukken van uw behandelingen in Iran – behalve de twee foto's van u in het ziekenhuis die geen duidelijkheid scheppen (zie *infra*) – heeft het er alle schijn van dat u een reeds eerder ontstane psychische problematiek een nieuwe invulling probeert te geven in het kader van uw asielrelaas.

Voorts moet er vastgesteld worden dat jullie vaag en tegenstrijdig zijn over de doktersbezoeken volgend op het incident. Waar u stelt dat u in Iran regelmatig door een ambulance naar het ziekenhuis gebracht werd en uw echtgenoot die belde (CGVS S. I, p. 9, 17, 19), maakt uw echtgenoot er nergens melding van dat u in Iran ooit met een ambulance bent weggevoerd en zegt hij daarentegen dat hij u wekelijks naar het ziekenhuis bracht wanneer u paniekaanvallen kreeg (CGVS A. I, p. 13). Waar u verklaart dat uw paniekaanvallen begonnen de eerste nacht thuis na uw ontslag uit het ziekenhuis (CGVS S. I, p. 17) verklaart uw echtgenoot dat ze enkele dagen na uw ziekenhuisopname begonnen (CGVS A. I, p. 13). Volgens uw verklaringen had u in het begin 2 tot 3 paniekaanvallen per week en werden ze na 5 of 6 maanden minder frequent (CGVS S. I, p. 17), terwijl u volgens uw echtgenoot om de week of om de 10 dagen paniekaanvallen had en dat er geen enkele verandering was in de frequentie tot aan jullie vertrek naar België (CGVS A. I, p. 13). Gevraagd hoeveel verschillende hulpverleners u in Iran bezocht, zegt u dat u ze zich niet allemaal meer kan herinneren en dat het er meerdere waren (CGVS S. I, p. 17), wat wel erg oppervlakkig is. De eerste medische hulpverlener tot wie u zich wendde na het incident was dokter A., die volgens u een “psycholoog-dokter” was (CGVS S. I, p. 17) en die u één of twee maanden na het incident voor het eerst bezocht. Hoewel u hem 4 of 5 keer bezocht (CGVS S. I, p. 18), weet u niet meer waar zijn adres was (CGVS S. I, p. 17). Uw echtgenoot

verklaart echter dat u hem het eerst bezocht 15 of 20 dagen na het incident en in totaal 7 of 8 keer (CGVS A. I, p. 13-14). Waar u verklaart dat uw echtgenoot aanwezig was bij de consultaties van Dr. A., dat hij uw symptomen aan de dokter uitlegde omdat u niet kon spreken en hij hem vertelde dat u 's nachts schreeuwde en nachtmerries had (CGVS S. I, p. 18), zegt uw echtgenoot zelf dat hij u enkel bracht en niet binnen mocht gaan, dat de dokters enkel met u praatten en hij niet in de ruimte was (CGVS A. I, p. 14-15). Volgens u schreef Dr. A. u geen medicatie voor, omdat enkel een psychiater dit mocht doen, terwijl uw echtgenoot zei dat hij u wel degelijk medicatie gaf (CGVS A. I, p. 14).

Tot slot is het opmerkelijk dat u geen enkele van uw medische problemen in Iran staft. U bent niet in het bezit van documenten in verband met uw ziekenhuisopname op de dag van het incident en weet niet of er iets aan uw man gegeven werd (CGVS S. I, p. 15). Uw echtgenoot verklaart hieromtrent dat jullie de documenten weggooiden omdat jullie ze niet nodig hadden (CGVS A. I, p. 12), wat allesbehalve aannemelijk is vanwege de toestand waarin u zich nog maanden nadien bevond. Van alle volgende bezoeken aan het ziekenhuis legt u evenmin iets neer. Wat betreft de medische attesten van de andere medische hulpverleners bij wie u te rade ging, verklaart u dat elk document aan uw echtgenoot gegeven werd, dat hij probeerde ze ver van uw ogen te houden en dat de apotheek het voorschrift bijhield (CGVS S. I, p. 20). Gevraagd naar alle mogelijke documenten om uw doktersbezoeken te staven, zoals facturen, afspraken, diagnoses, behandelingen, voorschriften, zegt uw echtgenoot echter dat hij ze bijgehouden had als hij het wist en dat hij niet weet of er nog iets in Iran ligt (CGVS A. I, p. 16). Dat u van deze talloze ziekenhuisopnames en doktersbezoeken geen enkel schriftelijk bewijs heeft, is niet geloofwaardig. Gelet op de eerdere gedane vaststellingen lijkt het eerder alsof u deze documenten achterhoudt omdat er zaken instaan die niet stroken met de inhoud van uw asielverzoek.

Vervolgens moet er vastgesteld worden dat uw verklaringen over jullie reizen –omwille van uw psychische toestand - binnen Iran op verschillende essentiële punten niet overeenkomen met die van uw echtgenoot. Vooreerst verklaart u dat u na het incident “twee of drie” reizen binnen Iran ondernam (CGVS S. II, p. 10), wat weinig overtuigend is. Uitdrukkelijk gevraagd of u na de twee reeds opgenoemde reizen nog een derde reis ondernam, zegt u van niet (CGVS S. II, p. 11). Uw echtgenoot zegt in dit verband dat hij zich niet meer kan herinneren of hij twee of drie keer op reis ging in Iran (CGVS A. II, p. 8). Gevraagd om over de derde reis te vertellen zegt hij dat hij het niet meer weet en gevraagd naar de bestemming of de reisduur, zegt hij zich niets te herinneren en dat hij deze derde reis misschien niet ondernam (CGVS A. II, p. 9). De vaststelling dat jullie over een dergelijk laag aantal reizen – bovendien toch wel memorabele gebeurtenissen – zo vaag zijn doet reeds bij voorbaat vragen rijzen over de geloofwaardigheid van deze reizen. Voorts blijkt dat jullie geen van beiden kunnen zeggen wanneer de eerste reis, volgens u een week in het noorden van Iran onder meer naar Kelardasht en Lahijan en volgens uw echtgenoot 2 of 3 dagen in Hamedan, plaatsvond (CGVS S. II, p. 10; CGVS A. II, p. 8). Uw echtgenoot wist niet of jullie op de eerste reis nog andere plaatsen bezochten dan Hamedan (CGVS A. II, p. 8). De tweede reis vond volgens u 2 of 3 maanden na de eerste reis plaats, iets wat uw echtgenoot zich niet meer kan herinneren (CGVS A. II, p. 8). Die keer ging de reis van 2 of 3 dagen volgens u naar Hamedan (CGVS S. II, p. 11), terwijl uw echtgenoot zegt dat jullie die keer naar het noorden van Iran trokken naar plaatsen zoals Kelardasht, Nowshahr en Chalus. Volgens hem waren jullie daar 2 of 3 dagen, maar het zou langer kunnen zijn omdat hij het zich vanwege de drukte op het werk niet zo goed herinnert (CGVS A. II, p. 8). Er kan redelijkerwijze verwacht worden dat jullie gelijklopende én concrete verklaringen afleggen over deze reizen waarvan, in het onwaarschijnlijke geval dat jullie zich hier beiden maar weinig van zouden herinneren, er ongetwijfeld schriftelijke sporen van bestaan. Dat dit niet het geval is, wijst er op dat er geen geloof aan deze reizen ter verbetering van uw psychische toestand gehecht kan worden.

Hieruit volgt dat er geen geloof aan gehecht kan worden aan jullie reden om naar België te reizen, namelijk dat dit op aanraden was van dr. A. (CGVS A. II, p. 9). Hoewel de dokter dit in een persoonlijk gesprek aan uw echtgenoot voorgesteld zou hebben (CGVS A. II, p. 10), kan hij de redenering van de dokter niet duiden; hij verklaart louter dat de dokter misschien zei dat het spannend zou zijn (CGVS A. II, p. 9), wat weinig doorleefd klinkt. Voorts blijkt dat u niet meer weet of uw dochter aanwezig was op het moment dat uw echtgenoot u het voorstel van een reis naar het buitenland deed of dat jullie het haar later vertelden (CGVS S. II, p. 11), wat vreemd is, aangezien dit een zeer blij en bijgevolg memorabel moment voor u was (CGVS S. II, p. 12). Voorts moet er gewezen worden op de beperkte voorbereidingen die uw echtgenoot trof (CGVS S. II, p. 12) voor een reis met een minderjarige dochter en een psychisch kwetsbare vrouw naar een vreemd continent. Zo leverde hij geen bewijs van de accommodatie die hij geboekt zou hebben (CGVS A. I, p. 8) en was het jullie plan om één dag bij de vriend van een collega van uw echtgenoot te blijven, die jullie verder zou gidsen (CGVS S. II, p. 13). Bovenstaande doet vermoeden dat jullie beiden reeds in Iran het plan opvatten om in België internationale bescherming aan te vragen, wat jullie asielrelaas verder ondermijnt.

Dit blijkt des te meer uit jullie verklaringen over het moment dat u uw echtgenoot inlichtte over uw problemen in Iran. De dag na jullie aankomst vertelde u aan uw echtgenoot in het kort dat u door de zedenpolitie verkracht werd en dat u en uw dochter bedreigd werden (CGVS S. II, p. 3). Vreemd genoeg verklaart uw echtgenoot dat u hem niet op dezelfde dag dat u over de verkrachting vertelde over de bedreigingen sprak, maar erna. Hoe lang erna dit dan was, weet hij niet meer (CGVS A. II, p. 3). Waar u verklaart dat u in het huis van een vriend dicht bij Brussel aan uw echtgenoot vertelde wat er werkelijk gebeurd was met u, dat jullie in de kamer met elkaar praatten en dat uw dochter in het salon voor de televisie zat (CGVS S. II, p. 3) zegt uw

echtgenoot niet te weten waar in het huis jullie zich bevonden (CGVS A. II, p. 3-4), toch wel opvallend gezien de impact van dit gesprek. Zoals reeds eerder aangehaald is het merkwaardig dat uw echtgenoot slechts zeer beknopt op de hoogte gesteld hebt van uw ervaringen, gezien het belang hiervan voor zijn eigen verzoek om internationale bescherming. U verklaart hieromtrent dat u hierna niet meer over het incident gesproken heeft en uw echtgenoot er "niet zo veel" naar gevraagd heeft (CGVS S. II, p. 4). Hijzelf verklaart hierover dat hij misschien vragen stelde, maar u niet antwoordde (CGVS A. II, p. 4). Gevraagd welke vragen dit dan waren, zegt hij louter dat hij u vroeg om meer uit te leggen en u de vraag probeerde te ontwijken (CGVS A. II, p. 5). Dit is alles is wel zeer vaag. Op basis van al deze vaststellingen kan er geen enkel geloof gehecht worden aan uw asielmotieven.

Vervolgens moet er ingegaan worden op jullie politieke activiteiten in België. Gevraagd of u politiek actief bent in België, zegt u dat u verhalen post op Instagram. U heeft naar eigen zeggen 1200 tot 1300 volgers (CGVS S. II, p. 14). In werkelijkheid zijn het er op het moment van schrijven ongeveer 900 en is uw profiel privé. Mogelijke politieke inhoud is dus niet publiekelijk toegankelijk. U verklaart dat uw echtgenoot politiek actief is op Instagram en daar 440 tot 450 volgers heeft (CGVS S. II, p. 14). Een blik op zijn Instagramprofiel maakt duidelijk dat het er op het moment van schrijven 185 zijn en dat zijn profiel eveneens privé is. Daarnaast nam uzelf eenmaal deel aan een betoging, meer bepaald op 20 februari 2023 (CGVS S. II, p. 14). Naast deze betoging op 20 februari 2023 was uw echtgenoot bij twee andere betogingen voor het Europees Parlement aanwezig (CGVS A. II, p. 13). Er moet vervolgens vastgesteld worden dat jullie rol op de betogingen die van een gewone deelnemer niet oversteeg en jullie niet met de media spraken (CGVS S. II, p. 14; CGVS A. II, p. 13). Buiten deze sporadische deelnames aan betogingen en jullie politieke boodschappen op Instagram – overigens louter beweringen aangezien dit niet vast te stellen valt (blauwe map, stuk 2) – zijn jullie niet op andere manieren politiek actief geweest (CGVS S. II, p. 14; CGVS A. II, p. 13). Gelet op jullie beperkte politieke betrokkenheid kan er van jullie verwacht worden dat jullie politieke inhoud van jullie sociale media verwijderen bij een terugkeer naar Iran. Jullie tonen bovendien op geen enkele wijze aan dat u omwille van deze bij terugkeer naar Iran dreigt gevisieerd te worden door de Iraanse autoriteiten. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_iran_surveillance_van_de_diaspora_door_de_iraanse_autoriteiten_20230510.pdf) blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse hebben om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, wegens posts op sociale media of wegens het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren, quod non in casu.

Met betrekking tot het feit dat jullie aangeven geen religie te hebben (CGVS S. I, p. 3; CGVS A. I, p. 3), kan naast het feit dat jullie zelf geen vrees opwerpen in dit verband (CGVS S. I, p. 15-16; CGVS A. I, p. 9), ten overvloede nog gewezen worden op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd (blauwe map, stuk 3) en waaruit blijkt dat Iran een heel gevarieerde samenleving is met zowel een grote groep conservatieven als seculieren. De Iraanse samenleving kent meer en meer atheïsten en bij een groot deel van de bevolking wordt dit ook meer aanvaard. Religie speelt in het dagelijkse leven van vele Iraniërs niet zo'n grote rol. Veel Iraniërs nemen niet meer deel aan het vrijdaggebed. Het niet deelnemen aan het gebed zal dan ook weinig waarschijnlijk leiden tot de verdachtmaking dat iemand atheïst is. Niettegenstaande in de strafwet verschillende bepalingen terug te vinden zijn die atheïsme kunnen strafbaar stellen, zijn er in de praktijk geen zaken bekend waarin iemand enkel en alleen wordt beschuldigd atheïst te zijn. Dit heeft onder meer te maken met het feit dat het weinig of niet gebeurt dat iemand zich in Iran openlijk zal uiten als atheïst. Deze landeninformatie wordt ook weerspiegeld in uw verklaringen. U praktiseerde nooit islam en vierde geen feestdagen, maar verklaarde nooit problemen hierom gehad te hebben in Iran (CGVS S. II, p. 2-3). Uw echtgenoot verklaart dat hij soms bad, zijn God kende en evenmin problemen had omwille van zijn religieuze overtuigingen (CGVS A. II, p. 2-3). Gelet op jullie verklaringen waaruit blijkt dat jullie nooit problemen kenden omwille van het feit dat jullie geen geloof hebben en gelet op de voorgaande landeninformatie, kan dan ook geenszins blijken dat het feit dat u geen religie heeft zou leiden tot een nood aan internationale bescherming in uw hoofde. De opmerking van jullie advocaat dat jullie afstand genomen hebben van islam en dit niet aanvaard wordt in Iran (CGVS A. II, p. 14), kan dan ook niet gevolgd worden.

U verklaarde uitdrukkelijk dat u behalve de verkrachting geen andere redenen had om Iran te verlaten en voordien nooit problemen had (CGVS S. I, p. 10; CGVS S. II, p. 16). Uw echtgenoot beaamde dat geen van jullie beiden ooit problemen hadden voor dit incident (CGVS A. I, p. 8-9). Aan deze verkrachting en bedreigingen door de zedenpolitie en de gebeurtenissen die daarop volgden, kan echter geen geloof gehecht worden.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen. Dat u in Iran of België in het ziekenhuis opgenomen bent, wordt op zich niet betwist. Uit de foto's die u hiervan neerlegt, valt echter helemaal niet af te waar, wanneer en in welke omstandigheden ze genomen werden, evenmin om welke

reden u in het ziekenhuis opgenomen werd. Wat betreft de foto's van de verwondingen die u opliep tijdens het incident moet er eveneens opgemerkt worden dat het op basis van de foto's compleet onduidelijk is om welke verwondingen het precies gaat, laat staan waar, wanneer en in welke omstandigheden ze opgelopen werden. Vervolgens dient te worden opgemerkt dat het feitenrelaas zoals uiteengezet in de medische attesten van uw huisarts en psychiater werd opgesteld op basis van uw eigen verklaringen en aldus geen objectieve medische vaststelling of beoordeling is. Samengevat vormen de door u voorgelegde medische attesten vormen geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan echter nooit met zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen zijn opgelopen. Deze attesten laten dan ook niet toe uitspraken te doen over de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. De identiteitsbewijzen van u, uw echtgenoot en uw dochter tonen jullie identiteit en afkomst aan, die niet ter discussie staat. Ook uw reisweg, waarvan de vliegtickets en boarding passes getuigen staat niet ter discussie. Hetzelfde geldt voor de filmpjes van de betogingen. De brief van de zwemclub van uw dochter houdt geen verband met uw asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Iran, Fars, geboren als moslim maar momenteel zonder religie, afkomstig uit Teheran. U bent gehuwd met S. M. en hebt één dochter. Op het eind van de maand Tir 1400 (rond midden juli 2021) was u op weg van uw werk naar huis, toen uw echtgenote uw belde met de boodschap dat ze zich echt niet oké voelde en u vroeg om snel naar huis te komen. Thuis aangekomen zag u dat ze in een slechte toestand verkeerde. Ze zei dat ze een bloeding had en u nam haar onmiddellijk mee naar het Atiyeh-ziekenhuis zonder vragen te stellen. De dokter namen haar, namen haar bloeddruk, namen bloed af en gaven haar slaapmedicatie. Ze zeiden dat ze een miskraam had. De volgende dag werd uw echtgenote ontslagen uit het ziekenhuis. Onderweg vroeg u haar wat er gebeurd was. Ze zei dat ze hard op de grond gevallen was. Hierna veranderde uw echtgenote in een andere persoon. Ze had stress, kreeg 's nachts nachtmerries en werd schreeuwend wakker. Enkele dagen na haar ziekenhuisopname kreeg ze een paniekaanval, wat zich van dan af aan om de week of 10 dagen zou voordoen en waarbij u haar naar het ziekenhuis bracht. U nam haar 15 of 20 dagen na het incident voor het eerst mee naar psycholoog dr. A., die medicijnen voorschreef en voorstelde om uw vrouw op reis te nemen. Na een paar keer werd de medicatie zonder succes veranderd. Na een consultatie zei de dokter/psycholoog om op reis te gaan. U nam uw echtgenote mee naar verschillende plaatsen in Iran, zonder effect. Eerst gingen jullie 2 of 3 dagen naar Hamedan. Daarna gingen jullie 2 of 3 dagen naar het noorden van Iran. Na een consultatie met de psycholoog besliste u om op reis te gaan naar het buitenland, wat door uw echtgenote zeer enthousiast onthaald werd. Op 20 maart 2022 arriveerden jullie via tussenstops in Dubai en Barcelona in België. De volgende dag vertelde uw echtgenote dat ze in Iran verkracht was en bedreigd werd via de telefoon en gsm. U voelde zich vreselijk. Jullie dienden een verzoek om internationale bescherming in op 28 maart 2022. Bij terugkeer vreest u voor het leven van uw echtgenote en dochter.

Ter staving van uw verzoek legt u dezelfde documenten als uw echtgenote voor, aangevuld met uw paspoort, uw shenasnameh (boekje burgerlijke stand) en uw kart-e-melli (nationale kaart).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Tegenover de DVZ gaf u te kennen aan mediterrane koorts te lijden, koorts te krijgen wanneer u nerveus of gestresseerd bent en huidproblemen te hebben vanwege de medicatie (verklaring DVZ A., p. 12). Aan het begin van uw eerste onderhoud op het CGVS, bevestigde u dat u het interview kon doen (CGVS A. I, p. 2). Er werd u door de protection officer gevraagd wat hij kon doen om het interview goed te laten verlopen voor u, waarop u louter zei dat u stress had. De protection officer benadrukte om iets te laten weten mocht er een probleem zijn (CGVS A. I, p. 2). Op het einde van dit eerste interview verklaarde u dat u alles kon zeggen wat u wilde (CGVS A. I, p. 16-17). Aan het begin van uw tweede onderhoud beaamde dat u in staat was om het interview af te leggen (CGVS A. II, p. 1). U maakte op geen enkel ogenblik melding van problemen of ongemakken. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient vastgesteld te worden dat u zich integraal op dezelfde asielmotieven steunt als deze van uw echtgenote S. M.. U verklaart immers dat u buiten het probleem van uw vrouw geen eigen problemen had in Iran (CGVS A. I, p. 3)

Aangezien in het kader van het verzoek van uw echtgenote een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wordt genomen, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden dat er wat u betreft een nood aan bescherming aannemelijk wordt gemaakt.

De beslissing van S. M. luidt als volgt:

"(...)."

Derhalve dient ook uw verzoek geweigerd te worden.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen. Uw paspoort, uw kart-e-melli, shenasnameh tonen uw identiteit en afkomst, aan, die niet ter discussie staan. De overige documenten werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Verwerende partij heeft middels haar nota van 18 november 2024 de Raad verzocht om de zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen of de syntheseseminarie.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen syntheseseminarie zal neerleggen of van de syntheseseminarie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen.

Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten.”

Verzoekende partijen hebben de Raad echter op 22 november 2024 gemeld zich te verzetten tegen de behandeling van hun dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op het bezwaar van verzoekende partijen wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003) en van het zorgvuldigheidsbeginsel als administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur. Tevens voeren zij een appreciatiefout aan.

Verzoekende partijen geven aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissingen en trachten deze te weerleggen. Vooreerst zetten zij op theoretische wijze de aangehaalde normen uiteen. Vervolgens benadrukken verzoekende partijen op omstandige wijze de psychologische gezondheidstoestand van tweede verzoekende partij. Ze benadrukken hierbij de neergelegde medische documenten en betogen dat er niet alleen rekening gehouden moest worden met de impact van deze psychische toestand op het vermogen van tweede verzoekende partij om de traumatische gebeurtenissen te vertellen, maar ook als verwerende partij de oorzaak van deze psychische toestand in twijfel wil trekken, er bijkomende onderzoeksmaatregelen genomen moeten worden om een licht te werpen op het ervaren trauma. Voorts wijzen verzoekende partijen op hun deelname aan politieke acties en benadrukken ze de neergelegde documenten hieromtrent. Verder zetten ze het bestaan van vervolgingen in het verleden conform artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet uiteen. Voorts bespreken verzoekende partijen de niet-betwiste elementen waarbij ze volharden in hun verklaringen. Vervolgens bespreken verzoekende partijen de onderdrukking van de tegenstanders van het Iraanse regime, de zichtbaarheid van hun politiek profiel en het monitoren door de Iraanse autoriteiten. Daarnaast betogen ze op omvattende wijze dat er een onvoldoende analyse werd uitgevoerd door verwerende partij van de objectieve bronnen. Hierna wijzen ze op theoretische wijze op de

onderdrukking van vrouwen in Iran. Tot slot trachten verzoekende partijen hun inconsistente, uiteenlopende en tegenstrijdige verklaringen te verschonen door te wijzen op de problemen met de tolk. Doorheen hun verzoekschrift verwijzen verzoekende partijen naar en citeren ze fragmenten uit algemene informatie, persartikels, rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ) rechtspraak van de Raad van State (hierna: de RvS) en 's Raads rechtspraak.

3.2. Stukken

3.2.1. Ter staving van het verzoekschrift wordt beeldmateriaal van verzoekende partijen op betogingen toegevoegd.

3.2.2. Verwerende partij voegt aan haar verweernota van 18 november 2024 als bijlage het resultaat van een in het verzoekschrift aangehaalde weblink die niet meer te consulteren is.

3.2.3. Verzoekende partijen brengen op 23 januari 2025 aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan twee usb-sticks worden toegevoegd en waarbij verwezen wordt naar volgende inventaris:

- “1. Video in het kader van de 8 oktober-campagne ter nagedachtenis aan de verjaardag van Mahsa Amini;*
 - 1bis. Screenshot van video met aantal mensen die het gezien hebben;*
 - 1ter. Screenshot van video met aantal mensen die het “leuk vonden”;*
- 2. Video in het kader van de 7 oktober- campagne voor de slachtoffers van de Tabas-mijn;*
- 3. Video van verzoekers in het kader van een programma op Voice of America “From Khamenei’s war to the war of the Iranian people” ;*
- 4. Video tegen de Islamistische republiek;*
 - 4bis. Screenshot van video gedeeld door VOAFarsi;*
 - 4ter. Zoom op verzoekers;*
 - 4quater. Bewijs dat het op YouTube werd gedeeld;*
 - 4quinquies. Bewijs dat het op Google werd gedeeld;*
- 5. Video waarin verzoekers de terugkeer van het anti-islamitische netwerk Manotoo verwelkomen, dd. 17 oktober;*
 - 5bis. Screenshot van video waar verzoeker herkenbaar is;*
 - 5ter. Screenshot van video waar verzoekster herkenbaar is;*
- 6. Video van verzoeker over de arrestatie van Nasrin Shakerami, de moeder van Nima Shakerami, die werd gedood door de islamitische republiek;*
 - 6bis. Screenshot van video met aantal mensen die het “leuk vonden”;*
 - 6ter. Screenshot van video met aantal mensen die het gezien hebben;*
- 7. Flyer van protesten voor de tweede verjaardag van de moord op Mahsa Amini, in Brussel, op 15 september;*
 - 7bis. Video gedeeld door VOAFarsi;*
 - 7ter. Video gedeeld voor RadioFarda;*
 - 7quater. Screenshots van videos waar verzoekers herkenbaar zijn.”*

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder meer het artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissingen moeten steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3.4. Wat betreft de bijzondere procedurele noden in hoofde van eerste verzoekende partij, kan worden gewezen op volgende pertinente motieven in haar bestreden beslissing:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Tegenover de DVZ gaf u te kennen aan mediterrane koorts te lijden, koorts te krijgen wanneer u nerveus of gestresseerd bent en huidproblemen te hebben vanwege de medicatie (verklaring DVZ A., p. 12). Aan het begin van uw eerste onderhoud op het CGVS, bevestigde u dat u het interview kon doen (CGVS A. I, p. 2). Er werd u door de protection officer gevraagd wat hij kon doen om het interview goed te laten verlopen voor u, waarop u louter zei dat u stress had. De protection officer benadrukte om iets te laten weten mocht er een probleem zijn (CGVS A. I, p. 2). Op het einde van dit eerste interview verklaarde u dat u alles kon zeggen wat u wilde (CGVS A. I, p. 16-17). Aan het begin van uw tweede onderhoud beaamde dat u in staat was om het interview af te leggen (CGVS A. II, p. 1). U maakte op geen enkel ogenblik melding van problemen of ongemakken. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Wat betreft de bijzondere procedurele noden in hoofde van tweede verzoekende partij, kan worden gewezen op volgende pertinente motieven in haar bestreden beslissing:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U legde weliswaar een medisch attest neer waaruit blijkt dat u verklaarde aan een psychotherapeut dat u last heeft van angstaanvallen, hartkloppingen, moeite met ademen, tandenknarsen, slaapproblemen, vermoeidheid en dat u hiervoor medicatie neemt. Niettegenstaande de door u neergelegde medische attesten weliswaar melding maken van de verschillende psychische klachten waarmee u kampt, kan er niet gesteld worden dat uw psychologische toestand tot gevolg heeft dat u niet bij machte zou zijn om uw asielrelaas op een gedegen wijze uiteen te zetten, dan wel u zou verhinderen om op volwaardige, zelfstandige en functionele wijze deel te nemen aan de asielprocedure. Dit bevestigde u overigens zelf ook (Vragenlijst “Bijzondere procedurele noden” DVZ). Daarenboven wordt nergens in de door u neergelegde stukken aangegeven dat u aan geheugenproblemen zou lijden, noch wordt melding gemaakt van enige moeilijkheid in uw hoofde om gebeurtenissen te situeren in tijd en ruimte. Evenmin kan hieruit afgeleid worden dat u niet kan of mag worden gehoord bij de DVZ en bij het CGVS, en dat in het kader van deze onderhouden van u niet mag worden verwacht dat u volwaardige verklaringen zou afleggen. Bij de aanvang van uw persoonlijke onderhouden werd u bovendien meegedeeld dat wanneer u nood zou hebben aan een pauze of wanneer u vragen niet goed zou begrepen hebben u dit steeds kon aangeven. Bij aanvang van het eerste onderhoud verklaarde u dat u in staat was om het interview af te leggen. Middenin uw eerste onderhoud werd er gepolst naar uw welzijn, waarop u opnieuw zei dat het ging (CGVS S. I, p. 10). Bij het begin van het tweede deel van uw eerste onderhoud, gaf u aan verder te kunnen gaan met het onderhoud ondanks uw hoofdpijn. Hierbij benadrukte de protection officer opnieuw dat u op elk moment om een pauze kon vragen (CGVS S. I, p. 10). Op moeilijke momenten vroeg de protection officer of hij verder kon gaan, wat u beaamde (CGVS S. I, p. 11, 14). Hoewel u verklaarde dat het zeer moeilijk was voor u, gaf u op het einde van het eerste onderhoud aan alles gezegd te hebben wat u wilde vertellen (CGVS S. I, p. 20). Op vraag van uw advocaat (CGVS A. I, p. 17) werd dezelfde tolk geregeld voor het tweede onderhoud. Aan het begin van het tweede onderhoud verklaarde u, hoewel u aangaf zich helemaal niet goed te voelen, dat u in staat was om het interview leggen (CGVS S. II, p. 1). Opnieuw werd er benadrukt dat indien zich er een probleem stelde, u dit moest melden (CGVS S. II, p. 1,2). Voorts kreeg u water wanneer u daar naar vroeg (CGVS S. II, p. 5). Op het einde van het eerste deel gaf u aan dat het tot dan toe goed verliep, u geen probleem had, en u alles kon zeggen wat u wilde (CGVS S. II, p. 12). Op het einde van het tweede onderhoud verklaarde u dat u alles had kunnen zeggen en in staat was geweest om het interview af te leggen (CGVS S. II, p. 17). Gelet op

wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Vooreerst stipt de Raad aan dat de verzoekende partijen de pertinente bevindingen in de bestreden beslissing van eerste verzoekende partij aangaande de beoordeling van haar bijzonder procedurele noden ongemoeid laten zodat zij hieraan geen afbreuk kunnen doen.

Waar verzoekende partijen de op het CGVS neergelegde medische documenten in hoofde van tweede verzoekende partij benadrukken, kunnen zij evenmin een ander licht werpen op bovenstaande correcte bemerkingen in diens bestreden beslissing.

Immers moet vooreerst worden vastgesteld dat uit de neergelegde medische documenten geenszins blijkt dat tweede verzoekende partij ten tijde van haar persoonlijke onderhouden op het CGVS in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen.

De Raad merkt op dat uit de voorliggende documenten geenszins kan worden vastgesteld dat de psychologische/medische staat van tweede verzoekende partij een impact zou hebben gehad op haar vermogen om aan de asielprocedure deel te nemen. Hoewel in de attesten onder meer wordt vermeld dat tweede verzoekende partij verklaart angstaanvallen, hartkloppingen, moeite met ademen, tandenknarsen, slaapproblemen en vermoeidheid te hebben en dat zij wordt opgevolgd door een psychiater, merkt de Raad op dat de opgesomde symptomen gebaseerd zijn op de verklaringen en eigen gedragingen van tweede verzoekende partij en uit de voorliggende medische stukken niet kan blijken dat de daarin gedane vaststellingen en gevormde mening behalve op de eigen verklaringen van tweede verzoekende partij ook op andere, objectieve vaststellingen zijn gebaseerd.

Voorts merkt de Raad op dat uit de neergelegde medische documenten niet kan blijken dat tweede verzoekende partij aan enig neuro-psychologisch onderzoek is onderworpen geweest waaruit kan vastgesteld worden dat zij lijdt aan geheugenproblemen of een cognitieve disfunctie of dat zij ten gevolge van haar psychische of medische problemen niet bij machte was om haar persoonlijke onderhouden in het kader van haar verzoek om internationale bescherming te volbrengen.

Uit niets in de weergave van het eerste en tweede persoonlijk onderhoud blijkt dat tweede verzoekende partij niet in staat was om op adequate wijze haar vluchtmotieven uiteen te zetten en volwaardig deel te nemen aan de asielprocedure. De Raad treedt hierbij de concrete bevindingen van verwerende partij bij waaruit blijkt dat er zich geen noemenswaardige problemen voordeden tijdens de onderhouden en tweede verzoekende partij geen problemen ondervond om haar verklaringen uitgebreid en gedetailleerd uiteen te zetten en concreet te antwoorden op de gestelde vragen. Tweede verzoekende partij stelde de tolk op het CGVS en de vragen goed te begrijpen. Bovendien blijkt uit de notities van haar eerste en tweede persoonlijk onderhoud dat tweede verzoekende partij alles kon vertellen, zij de tolk goed begreep, zij in staat was het gehoor te doen en geen opmerkingen had (eerste persoonlijk onderhoud van tweede verzoekende partij van 9 november 2023, p. 1- 2, p. 20; tweede persoonlijk onderhoud van tweede verzoekende partij van 15 januari 2024, p. 1- 2, p. 17).

Daarenboven maakte tweede verzoekende partij in het kader van de vragenlijst "bijzondere procedure noden" geen gewag van mentale problemen die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken (vragenlijst 'bijzondere procedure noden' van 10 mei 2022). Ten slotte moet opgemerkt worden dat niet wordt geduid welke steunmaatregelen er hadden genomen kunnen worden, noch wordt er concreet toegelicht welke invloed deze op de beoordeling zouden hebben.

Daarnaast moet opgemerkt worden dat tweede verzoekende partij met de neergelegde medische documenten geenszins haar voorgehouden vrees of voorgehouden problemen aannemelijk maakt nu zij hiermee geen ander licht kan werpen op de vaststellingen aangaande haar ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas (infra). Rekening houdend met haar bevindingen kan een psycholoog/psychiater/arts vermoedens hebben over de oorzaak van de mentale/medische problemen, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de gezondheidsproblemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt en dit binnen de context van psychologische/medische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming.

De Raad wijst erop dat neergelegde documenten samen met de verklaringen en algemene landeninformatie moeten worden beoordeeld in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Medische attesten kunnen niet als alleenstaand worden gezien binnen een beschermingsverzoek, maar maken deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Een medisch/psychologisch attest moet daarom steeds worden beoordeeld in samenhang met de afgelegde verklaringen. In casu wordt evenwel geen geloof gehecht aan het vluchtrelaas van verzoekende partijen. Alles in acht genomen (infra), oordeelt de Raad dat in casu er geen sterk vermoeden of aanwijzing blijkt dat de psychologische/medische problemen van tweede verzoekende partij het gevolg zijn van haar ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas.

Met betrekking tot de verwijzing naar rechtspraak van de RvS en het EHRM gebaseerd op het EHRM-arrest van 19 september 2013 in de zaak nr. 10499/11, R.J. tegen Frankrijk, stipt de Raad aan dat het EHRM in dit arrest de motivering in een vonnis dat een medisch attest het bestaan van een oorzakelijk verband tussen de medische vaststellingen en de verklaringen van een verzoeker niet rechtvaardigt onvoldoende acht. In deze

zaak achtte het EHRM het medisch attest een bijzonder belangrijk stuk. De aard, ernst en het recente karakter van de verwondingen die op gedetailleerde wijze zijn weergegeven in het medisch attest van R.J. en die overeenstemmen met het asielrelaas, vormen immers een sterk vermoeden van een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM dat een verzoeker in zijn land van herkomst is aangedaan. Het EHRM is in die zaak van oordeel dat de sterke vermoedens over de oorsprong van de verwondingen van de betrokkene niet worden weggenomen door zich in het desbetreffende vonnis enkel te beroepen op het onvolledige karakter ("caractère lacunaire") van het asielrelaas. De Raad herinnert er evenwel verder aan dat medische en psychologische attesten niet als alleenstaand kunnen worden gezien binnen een verzoek om internationale bescherming. Ze maken deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het gewicht dat hieraan wordt gegeven, moet dan ook bepaald worden binnen dit geheel. Deze attesten moeten dus steeds beoordeeld worden in samenhang met de verklaringen van een verzoeker, hetgeen ook blijkt uit lezing van die voormelde arresten van het EHRM. In tegenstelling tot de EHRM-zaak J.K., is er in dit geval echter geen sprake van een algemeen coherent en geloofwaardig vluchtrelaas (infra). In tegenstelling tot de EHRM-zaak R.J. wordt bovendien het vluchtrelaas van verzoekende partijen niet onvolledig maar ongeloofwaardig bevonden. Het weze benadrukt dat de Vreemdelingenwet de asielinstanties een eigen bevoegdheid verleent om de coherentie en aannemelijkheid te beoordelen van de verklaringen van een verzoeker om internationale bescherming over de feitelijke omstandigheden waarin de beweerde medische problemen zijn opgelopen.

Gelet op het voorgaande treedt de Raad de conclusie van verwerende partij bij dat er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de rechten van verzoekende partijen gerespecteerd werden en dat zij in de gegeven omstandigheden hebben kunnen voldoen aan hun verplichtingen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Verzoekende partijen vrezen bij een terugkeer naar Iran dat tweede verzoekende partij en ook hun dochter seksueel zullen worden vervolgd. Ook wijzen zij op hun politieke activiteiten in België.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat zij bij een terugkeer naar Iran een reëel risico op ernstige schade lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

3.3.5.2. Zo wordt er in de bestreden beslissingen aangaande het initieel vluchtrelaas op goede gronden geoordeeld dat:

i) vooreerst er gewezen moet worden op het feit dat tweede verzoekende partij op 10 mei 2022 tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) verklaarde dat zij protestants is sinds haar aankomst in België en dat haar man zich reeds in Iran bekeerd had. Haar echtgenoot verklaarde de dag voordien eveneens dat zij beiden protestants zijn en dat hij Iran om religieuze redenen verliet. Voorts verklaarde tweede verzoekende partij ook dat zij reeds als toerist in België was toen zij problemen kreeg. Haar echtgenoot verklaarde eveneens zonder in detail te treden dat hij problemen kreeg toen hij in België was. Echter, toen er negen maanden later, op 23 februari 2023, bij de DVZ gepeild werd naar hun vluchtmotieven, was er noch sprake van een bekering noch van het feit dat hun problemen pas begonnen na hun aankomst in België. Integendeel, tweede verzoekende partij verklaarde daar dat zij in Iran verkracht werd door de zedenpolitie en zij wel degelijk problemen had in Iran vooraleer zij naar België kwam. Geconfronteerd met hun verklaringen dat zij aanvankelijk beiden verklaarden dat hun problemen pas begonnen zijn na hun aankomst in België, ontkenden zowel tweede verzoekende partij als haar echtgenoot droogweg dit gezegd te hebben. Er moet op gewezen worden dat het louter ontkennen van hun eerdere verklaringen geen afbreuk doet aan voornoemde, duidelijke tegenstrijdigheid. Voor het Commissariaat-generaal verklaarde tweede verzoekende partij verder dat zij geen religie heeft en bij geboorte moslim was. Geconfronteerd met het feit dat zij tegenover de DVZ zei dat zij protestant was, verklaart tweede verzoekende partij dat zij niet meer weet wat zij zei en zij denkt dat zij zei dat zij christelijk was, dat zij geen moslim genoemd wou worden en haar man niets zei over zijn religie. Waar de echtgenoot van tweede verzoekende partij aanvankelijk ontkent ooit gezegd te hebben dat hij Iran verliet om religieuze redenen, zegt hij, geconfronteerd met haar verklaring over zijn bekering in Iran, dat hij de islam haat en dat hij in het huis van een christelijk iemand verbleef. Deze verklaringen zijn geenszins een uitleg voor bovenstaande tegenstrijdigheden. Het is allesbehalve ernstig dat zij initieel hun verklaringen over hun bekering naar het protestantisme, die aan hen voorgelezen werden in het Farsi en door hen ondertekend werden, ontkennen of vergoelijken en zomaar gezegd hebben dat zij protestant zijn omwille van een afkeer voor de islam. Van een persoon die daadwerkelijk een vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, mag verwacht worden dat hij bij aanvang van zijn procedure zijn volle medewerking verleent en de volledige waarheid vertelt omtrent zijn asielverzoek. Bovenstaande vaststellingen wijzen er bovendien op dat verzoekende partijen in de negen

maanden tussen de twee gehoren voor de DVZ hun vluchtrelaas aanpasten waardoor er geen enkel geloof meer aan gehecht kan worden;

ii) er geen geloof meer gehecht kan worden aan het vluchtrelaas van verzoekende partijen bovendien blijkt uit meerdere incoherenties en vaagheden in hun verklaringen over de bedreigingen die tweede verzoekende partij kreeg. Zo verklaarde tweede verzoekende partij bij de DVZ dat zij de eerste keer gebeld werd onmiddellijk na het voorval, terwijl zij op het CGVS verklaart dat zij een week of tien dagen na het incident voor het eerst gebeld werd. Erop gewezen dat tweede verzoekende partij op de DVZ iets anders verklaarde, zegt zij dat zij het niet meer weet en zij zich zo slecht voelt dat zij de dagen niet telde. Deze verklaring is opnieuw geen uitleg voor bovenstaande tegenstrijdigheid. Tweede verzoekende partij verklaarde immers uitdrukkelijk op de DVZ dat ze onmiddellijk na het voorval belden terwijl zij voor het CGVS dan weer uitdrukkelijk zei dat zij een week of 10 dagen later gebeld werd. Indien tweede verzoekende partij daadwerkelijk niet had geweten wanneer zij opgebeld werd had zij dit immers ook gewoon kunnen aangeven. Het is voorts opvallend dat zij bij de DVZ wist te vertellen dat zij 21 dagen later voor de tweede keer opgebeld werd, wat zij zich op het CGVS niet meer kon herinneren. Gewezen op het feit dat tweede verzoekende partij op de DVZ dit wel precies kon situeren, verklaart zij dat zij de exacte datum niet zei, omdat zij niets meer weet. Niettegenstaande tweede verzoekende partij geen exacte datum opgaf bij de DVZ, moet er vastgesteld worden dat zij het tweede telefoontje toen wel in de tijd kon situeren, terwijl zij op het CGVS zeer vaag blijft hierover. Waar tweede verzoekende partij op de DVZ en in haar eerste onderhoud op het CGVS verklaarde dat zij haar gsm uitschakelde en men daarna op de vaste lijn belde, maakt zij in haar tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS geen melding van oproepen naar haar vaste lijn en zegt zij uitdrukkelijk dat ze altijd op haar mobiele telefoon belden. Ook wanneer er haar gevraagd wordt of zij nog dingen wil melden in verband met de dreigtelefoons, rept tweede verzoekende partij met geen woord over oproepen naar de vaste lijn. Wanneer zij geconfronteerd wordt met haar eerdere verklaringen over de dreigtelefoons naar de vaste lijn, stelt tweede verzoekende partij dat de verwerende partij alleen naar de mobiele telefoon vroeg. Aangezien tweede verzoekende partij gevraagd werd om in detail de bedreigingen die zij kreeg te omschrijven, kan deze repliek niet overtuigen. Wanneer zij vervolgens de vraag krijgt wanneer men dan voor het eerst op de vast lijn belde, kan tweede verzoekende partij dit zelfs niet bij benadering in de tijd situeren. Voorts is het merkwaardig dat tweede verzoekende partij enerzijds verklaarde dat zij altijd wou opnemen om de bellers niet boos te maken maar anderzijds poogde hun nummer te blokkeren en na drie-vier telefoontjes haar GSM uitzette. Het is daarnaast hoogst opmerkelijk dat tweede verzoekende partij haar echtgenoot tot op heden amper inlichtte over deze bedreigingen, aangezien deze de aanleiding vormen voor haar eigen verzoek om internationale bescherming en er dus redelijkerwijze van haar verwacht kan worden dat zij deze informatie zo gedetailleerd mogelijk deelt met hem. Al deze vaststellingen maken dat er aan deze bedreigingen geen geloof gehecht kan worden;

iii) daarenboven er vastgesteld moet worden dat tweede verzoekende partij en haar echtgenoot uiteenlopende verklaringen afleggen over de dag van het incident en de weken nadien. Wat betreft de dag van het incident zelf zijn zij niet eensluidend over de volgende zaken. Zo verklaart tweede verzoekende partij dat zij in de living zat toen haar echtgenoot thuiskwam, terwijl hij zegt dat zij in de slaapkamer zat. Voorts verklaart tweede verzoekende partij dat haar echtgenoot in het ziekenhuis opmerkte dat zij verwondingen had aan haar hand en borst, waarop hij haar vroeg wat er gebeurd was en zij zei dat zij gevallen was, hij verklaart echter dat hij dit pas de dag nadien – toen zij reeds onderweg waren naar huis – vroeg wat er gebeurd was. Daarnaast is het weinig aannemelijk dat men in het ziekenhuis de verwondingen aan haar hand en borst niet opmerkte omdat tweede verzoekende partij niet wilde dat men het zag, maar zij anderzijds in het ziekenhuis wel verklaarde dat zij zwaar gevallen was – wat deze verwondingen zou kunnen verklaren. Tot slot verklaart tweede verzoekende partij dat zij aan haar dochter probeerde uit te leggen dat zij depressief was door het miskraam terwijl haar echtgenoot zegt dat ze niet op de leeftijd was dat zij iets konden uitleggen aan haar;

iv) verder er vastgesteld moet worden dat tweede verzoekende partij inconsistente verklaringen aflegde over haar medisch verleden. Zij verklaart uitdrukkelijk nooit psychische problemen gehad te hebben voor het incident, noch ooit met een psycholoog of psychiater gesproken te hebben, wat haar echtgenoot beaamt. Tegenover de DVZ verklaarde tweede verzoekende partij echter eerder dat zij al tien jaar aan paniekaanvallen leed en hiervoor medicijnen nam. Hiermee geconfronteerd ontkende tweede verzoekende partij ooit paniekaanvallen of andere problemen gekend te hebben voor het incident. Het louter ontkennen van haar eerste verklaringen doet echter geen enkele afbreuk aan voornoemde, duidelijke tegenstrijdigheid. Samen met het compleet gebrek aan bewijsstukken van haar behandelingen in Iran – behalve de twee foto's van tweede verzoekende partij in het ziekenhuis die geen duidelijkheid scheppen – heeft het er alle schijn van dat zij een reeds eerder ontstane psychische problematiek een nieuwe invulling probeert te geven in het kader van haar vluchtrelaas;

v) voorts er vastgesteld moet worden dat verzoekende partijen vaag en tegenstrijdig zijn over de doktersbezoeken volgend op het incident. Waar tweede verzoekende partij stelt dat zij in Iran regelmatig door een ambulance naar het ziekenhuis gebracht werd en haar echtgenoot die belde, maakt haar echtgenoot er nergens melding van dat zij in Iran ooit met een ambulance is weggevoerd en zegt hij daarentegen dat hij haar wekelijks naar het ziekenhuis bracht wanneer zij paniekaanvallen kreeg. Waar tweede verzoekende partij verklaart dat haar paniekaanvallen begonnen de eerste nacht thuis na haar ontslag uit het ziekenhuis verklaart haar echtgenoot dat ze enkele dagen na haar ziekenhuisopname begonnen. Volgens haar verklaringen had tweede verzoekende partij in het begin 2 tot 3 paniekaanvallen per week en werden ze na 5

of 6 maanden minder frequent, terwijl zij volgens haar echtgenoot om de week of om de 10 dagen paniekaanvallen had en dat er geen enkele verandering was in de frequentie tot aan hun vertrek naar België. Gevraagd hoeveel verschillende hulpverleners tweede verzoekende partij in Iran bezocht, zegt zij dat zij ze zich niet allemaal meer kan herinneren en dat het er meerdere waren, wat wel erg oppervlakkig is. De eerste medische hulpverlener tot wie tweede verzoekende partij zich wendde na het incident was dokter A., die volgens haar een “psycholoog-dokter” was en die haar één of twee maanden na het incident voor het eerst bezocht. Hoewel zij hem 4 of 5 keer bezocht, weet tweede verzoekende partij niet meer waar zijn adres was. Haar echtgenoot verklaart echter dat zij hem het eerst bezocht 15 of 20 dagen na het incident en in totaal 7 of 8 keer. Waar tweede verzoekende partij verklaart dat haar echtgenoot aanwezig was bij de consultaties van Dr. A., dat hij haar symptomen aan de dokter uitlegde omdat zij niet kon spreken en hij hem vertelde dat zij 's nachts schreeuwde en nachtmerries had, zegt haar echtgenoot zelf dat hij haar enkel bracht en niet binnen mocht gaan, dat de dokters enkel met haar praatten en hij niet in de ruimte was. Volgens tweede verzoekende partij schreef Dr. A. haar geen medicatie voor, omdat enkel een psychiater dit mocht doen, terwijl haar echtgenoot zei dat hij haar wel degelijk medicatie gaf;

vi) het tot slot opmerkelijk is dat tweede verzoekende partij geen enkele van haar medische problemen in Iran staaft. Tweede verzoekende partij is niet in het bezit van documenten in verband met haar ziekenhuisopname op de dag van het incident en weet niet of er iets aan haar man gegeven werd. Haar echtgenoot verklaart hieromtrent dat zij de documenten weggooiden omdat zij ze niet nodig hadden, wat allesbehalve aannemelijk is vanwege de toestand waarin tweede verzoekende partij zich nog maanden nadien bevond. Van alle volgende bezoeken aan het ziekenhuis legt zij evenmin iets neer. Wat betreft de medische attesten van de andere medische hulpverleners bij wie zij te rade ging, verklaart tweede verzoekende partij dat elk document aan haar echtgenoot gegeven werd, dat hij probeerde ze ver van haar ogen te houden en dat de apotheek het voorschrift bijhield. Gevraagd naar alle mogelijke documenten om haar doktersbezoeken te staven, zoals facturen, afspraken, diagnoses, behandelingen, voorschriften, zegt haar echtgenoot echter dat hij ze bijgehouden had als hij het wist en dat hij niet weet of er nog iets in Iran ligt. Dat tweede verzoekende partij van deze talloze ziekenhuisopnames en doktersbezoeken geen enkel schriftelijk bewijs heeft, is niet geloofwaardig. Gelet op de eerdere gedane vaststellingen lijkt het eerder alsof zij deze documenten achterhoudt omdat er zaken instaan die niet stroken met de inhoud van haar beschermingsverzoek;

vii) er vervolgens vastgesteld moet worden dat de verklaringen van tweede verzoekende partij over hun reizen – omwille van haar psychische toestand – binnen Iran op verschillende essentiële punten niet overeenkomen met die van haar echtgenoot. Vooreerst verklaart tweede verzoekende partij dat zij na het incident “twee of drie” reizen binnen Iran ondernam, wat weinig overtuigend is. Uitdrukkelijk gevraagd of tweede verzoekende partij na de twee reeds opgenoemde reizen nog een derde reis ondernam, zegt zij van niet. Haar echtgenoot zegt in dit verband dat hij zich niet meer kan herinneren of hij twee of drie keer op reis ging in Iran. Gevraagd om over de derde reis te vertellen zegt hij dat hij het niet meer weet en gevraagd naar de bestemming of de reisduur, zegt hij zich niets te herinneren en dat hij deze derde reis misschien niet ondernam. De vaststelling dat zij over een dergelijk laag aantal reizen – bovendien toch wel memorabele gebeurtenissen – zo vaag zijn doet reeds bij voorbaat vragen rijzen over de geloofwaardigheid van deze reizen. Voorts blijkt dat zij geen van beiden kunnen zeggen wanneer de eerste reis, volgens tweede verzoekende partij een week in het noorden van Iran onder meer naar Kelardasht en Lahijan en volgens haar echtgenoot 2 of 3 dagen in Hamedan, plaatsvond. Haar echtgenoot wist niet of zij op de eerste reis nog andere plaatsen bezochten dan Hamedan. De tweede reis vond volgens tweede verzoekende partij 2 of 3 maanden na de eerste reis plaats, iets wat haar echtgenoot zich niet meer kan herinneren. Die keer ging de reis van 2 of 3 dagen volgens tweede verzoekende partij naar Hamedan, terwijl haar echtgenoot zegt dat zij die keer naar het noorden van Iran trokken naar plaatsen zoals Kelardasht, Nowshahr en Chalus. Volgens hem waren zij daar 2 of 3 dagen, maar het zou langer kunnen zijn omdat hij het zich vanwege de drukte op het werk niet zo goed herinnert. Er kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij gelijklopende én concrete verklaringen afleggen over deze reizen waarvan, in het onwaarschijnlijke geval dat zij zich hier beiden maar weinig van zouden herinneren, er ongetwijfeld schriftelijke sporen van bestaan. Dat dit niet het geval is, wijst erop dat er geen geloof aan deze reizen ter verbetering van haar psychische toestand gehecht kan worden; viii) hieruit volgt dat er geen geloof aan gehecht kan worden aan hun reden om naar België te reizen, namelijk dat dit op aanraden was van dr. A.. Hoewel de dokter dit in een persoonlijk gesprek aan haar echtgenoot voorgesteld zou hebben, kan tweede verzoekende partij de redenering van de dokter niet duiden; hij verklaart louter dat de dokter misschien zei dat het spannend zou zijn, wat weinig doorleefd klinkt. Voorts blijkt dat tweede verzoekende partij niet meer weet of haar dochter aanwezig was op het moment dat haar echtgenoot haar het voorstel van een reis naar het buitenland deed of dat zij het haar later vertelden, wat vreemd is, aangezien dit een zeer blij en bijgevolg memorabel moment voor haar was. Voorts moet er gewezen worden op de beperkte voorbereidingen die haar echtgenoot trof voor een reis met een minderjarige dochter en een psychisch kwetsbare vrouw naar een vreemd continent. Zo leverde hij geen bewijs van de accommodatie die hij geboekt zou hebben en was het hun plan om één dag bij de vriend van een collega van haar echtgenoot te blijven, die hen verder zou gidsen. Bovenstaande doet vermoeden dat zij beiden reeds in Iran het plan opvatten om in België internationale bescherming aan te vragen, wat hun vluchtrelaas verder ondermijnt;

ix) dit des te meer blijkt uit hun verklaringen over het moment dat zij haar echtgenoot inlichtte over haar problemen in Iran. De dag na hun aankomst vertelde tweede verzoekende partij aan haar echtgenoot in het

kort dat zij door de zedenpolitie verkracht werd en dat zij en haar dochter bedreigd werden. Vreemd genoeg verklaart haar echtgenoot dat tweede verzoekende partij hem niet op dezelfde dag dat zij over de verkrachting vertelde over de bedreigingen sprak, maar erna. Hoe lang erna dit dan was, weet hij niet meer. Waar tweede verzoekende partij verklaart dat zij in het huis van een vriend dicht bij Brussel aan haar echtgenoot vertelde wat er werkelijk gebeurd was met haar, dat zij in de kamer met elkaar praatten en dat haar dochter in het salon voor de televisie zat zegt haar echtgenoot niet te weten waar in het huis zij zich bevonden, toch wel opvallend gezien de impact van dit gesprek. Zoals reeds eerder aangehaald is het merkwaardig dat tweede verzoekende partij haar echtgenoot slechts zeer beknopt op de hoogte gesteld heeft van haar ervaringen, gezien het belang hiervan voor zijn eigen verzoek om internationale bescherming. Tweede verzoekende partij verklaart hieromtrent dat zij hierna niet meer over het incident gesproken heeft en haar echtgenoot er "niet zo veel" naar gevraagd heeft. Hijzelf verklaart hierover dat hij misschien vragen stelde, maar tweede verzoekende partij niet antwoordde. Gevraagd welke vragen dit dan waren, zegt hij louter dat hij haar vroeg om meer uit te leggen en zij de vraag probeerde te ontwijken. Dit is alles is wel zeer vaag.

In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen. Het komt de verzoekende partijen toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen er in voorliggend verzoekschrift niet in slagen om voormelde motieven uit de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. Verzoekende partijen volharden in hun vluchtmotieven en verklaringen op het CGVS doch brengen geenszins valabele argumenten bij ter ontkrachting van de pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissingen die steun vinden in de beschikbare informatie en de door hen geschetste context en afgelegde verklaringen.

Waar verzoekende partijen de op het CGVS neergelegde medische documenten benadrukken en stellen dat er rekening gehouden moest worden met de impact van de psychische toestand van tweede verzoekende partij, kunnen zij hiermee allerm minst hun tegenstrijdige, incoherente en vage verklaringen verschonen. Immers blijkt er niet dat tweede verzoekende partij omwille van haar psychologische/medische toestand niet in staat was deel te nemen aan de asielprocedure noch dat zij ten tijde van haar persoonlijk onderhoud op het CGVS in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen (zie punt 3.3.4.). De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat die consistente, eenduidige en nauwkeurige verklaringen aflegt over kernelementen van zijn vrees.

Daarnaast wijst de Raad erop dat de neergelegde documenten worden meegenomen in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Deze documenten moeten worden meegewogen in samenhang met de verklaringen van verzoekende partijen. In casu wordt het vluchtrelaas van verzoekende partijen als ongeloofwaardig beschouwd en kunnen de neergelegde documenten hier geen ander licht op werpen. De Raad wijst hierbij op de omstandige bevindingen onder 3.3.4. (supra).

Wat betreft het betoog van verzoekende partijen dat er problemen waren met de tolk tijdens hun gehoren op het CGVS ter verschoning van hun tegenstrijdige, vage en incoherente verklaringen, overtuigen ze allerm minst. Immers wijst de Raad erop dat verzoekende partijen bij aanvang en afloop van de gehoren op het CGVS telkens verklaarden de tolk goed begrepen te hebben en zij geen opmerkingen maakten inzake de tolk of enige vertaalproblemen (eerste persoonlijk onderhoud van tweede verzoekende partij van 9 november 2023, p. 2, p. 20; eerste persoonlijk onderhoud van eerste verzoekende partij van 9 november 2023, p. 2, p. 16; tweede persoonlijk onderhoud van tweede verzoekende partij van 15 januari 2024, p. 2, p. 17; tweede persoonlijk onderhoud van eerste verzoekende partij van 15 januari 2024, p. 2, p. 14). De advocaat vroeg zelfs om dezelfde tolk te voorzien voor het tweede persoonlijk onderhoud (eerste persoonlijk onderhoud van eerste verzoekende partij, p. 17). Bovendien wordt evenmin in het verzoekschrift enige toelichting gegeven welke verklaringen van verzoekende partijen incorrect zouden zijn vertaald en op welke wijze dit een negatieve invloed zou hebben gehad op de beoordeling in de bestreden beslissingen.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat verzoekende partijen werden bijgestaan door een onpartijdige tolk die het Farsi machtig is, die de eed bij aanvang van het persoonlijk onderhoud heeft afgelegd en, die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-verzoeker om internationale bescherming onjuist weer te geven en als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit biedt. De gehoorverslagen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn voorts door een onpartijdige ambtenaar opgesteld en bieden als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit. Deze genieten, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid.

3.3.5.3. Wat betreft de politieke activiteiten van verzoekende partijen wordt er in de bestreden beslissingen terdege gemotiveerd:

"Vervolgens moet er ingegaan worden op jullie politieke activiteiten in België. Gevraagd of u politiek actief bent in België, zegt u dat u verhalen post op Instagram. U heeft naar eigen zeggen 1200 tot 1300 volgers

(CGVS S. II, p. 14). In werkelijkheid zijn het er op het moment van schrijven ongeveer 900 en is uw profiel privé. Mogelijke politieke inhoud is dus niet publiekelijk toegankelijk. U verklaart dat uw echtgenoot politiek actief is op Instagram en daar 440 tot 450 volgers heeft (CGVS S. II, p. 14). Een blik op zijn Instagramprofiel maakt duidelijk dat het er op het moment van schrijven 185 zijn en dat zijn profiel eveneens privé is. Daarnaast nam uzelf eenmaal deel aan een betoging, meer bepaald op 20 februari 2023 (CGVS S. II, p. 14). Naast deze betoging op 20 februari 2023 was uw echtgenoot bij twee andere betogingen voor het Europees Parlement aanwezig (CGVS A. II, p. 13). Er moet vervolgens vastgesteld worden dat jullie rol op de betogingen die van een gewone deelnemer niet oversteeg en jullie niet met de media spraken (CGVS S. II, p. 14; CGVS A. II, p. 13). Buiten deze sporadische deelnames aan betogingen en jullie politieke boodschappen op Instagram – overigens louter beweringen aangezien dit niet vast te stellen valt (blauwe map, stuk 2) – zijn jullie niet op andere manieren politiek actief geweest (CGVS S. II, p. 14; CGVS A. II, p. 13). Gelet op jullie beperkte politieke betrokkenheid kan er van jullie verwacht worden dat jullie politieke inhoud van jullie sociale media verwijderen bij een terugkeer naar Iran. Jullie tonen bovendien op geen enkele wijze aan dat u omwille van deze bij terugkeer naar Iran dreigt gevisieerd te worden door de Iraanse autoriteiten. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_iran_surveillance_van_de_diaspora_door_de_iraanse_autoriteiten_20230510.pdf) blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse hebben om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, wegens posts op sociale media of wegens het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren, *quod non in casu*.”

Verzoekende partijen kunnen met de volharding in hun politieke activiteiten die op zich niet worden betwist, en middels het verzoekschrift en aanvullende nota bijgebrachte foto's en video's ter staving van hun deelname aan betogingen in België geen ander licht werpen op bovenstaande terechte weigeringsmotieven die steun vinden in de beschikbare landeninformatie.

Hierbij wijst de Raad erop dat de verzoekende partijen de appreciatie en gevolgtrekkingen van verwerende partij betwisten doch er niet in slagen een ander licht te werpen op de analyse en het besluit, gebaseerd op actuele landeninformatie, dat er geen indicatie is dat de Iraanse autoriteiten op zoek zijn naar verzoekende partijen en zij als politieke opposanten bestempeld en vervolgd zullen worden door het Iraanse regime.

Uit de beschikbare COI focus “IRAN- Surveillance van de diaspora door de Iraanse autoriteiten” van 10 mei 2023 blijkt immers dat niettegenstaande Iran één van de belangrijkste actoren van transnationale repressie is, de capaciteit van de Iraanse autoriteiten om de sociale media van haar burgers in het buitenland te monitoren niet onbeperkt is, dat hoofdzakelijk activisten in ballingschap, doch niet alle, worden gemonitord, dat het regime prioriteiten stelt op basis van haar belangen en dat deze kunnen wijzigen. Volgens de geraadpleegde cybersecurityexpert liggen de prioriteiten thans bij journalisten en activisten van etnische minderheden en ook milieuactivisten. De hoofddoelstelling van de surveillanceactiviteiten in het buitenland, hoofdzakelijk via het online monitoren van openbare informatie op het internet, is het maken van profielen over de doelwitten en het in kaart brengen van netwerken (p. 20). De internetsurveillance is sinds de dood van Mahsa Amini in september 2022 en de daarop volgende straatprotesten naar alle waarschijnlijkheid opgevoerd (p. 22-23). De hoeveelheid kritiek die een persoon uit op het regime is overigens geen grote factor in het vergroten van het risico dat een cyberdissident in ballingschap gemonitord wordt, doch de invloed die een persoon heeft bepaalt of deze een prioriteit vormt voor het regime waarbij bijvoorbeeld het hebben van 10.000 volgers niet belangrijk wordt geacht (p. 20-21). In casu moet beklemtoond worden dat het vluchtrelaas van verzoekende partijen ongeloofwaardig werd bevonden en de bijgebrachte stukken in acht genomen, evenwel slechts sprake blijft van beperkte zichtbaar profielen zoals reeds correct aangestipt door verwerende partij waaruit gelet op de beschikbare landeninformatie geen beschermingsnood blijkt. Dat verzoekende partijen te zien zijn op foto's/video's gepubliceerd op sociale media en politiek actief blijven zoals nader gestaafd met de stukken bijgebracht middels de aanvullende nota's kan hier geen ander licht op werpen.

Niettegenstaande in deze COI Focus erop wordt gewezen dat de gevonden informatie beperkt is door de lage aantallen afgewezen verzoekers om internationale bescherming die terugkeren naar Iran en de afwezigheid van onafhankelijke instanties die hun situatie in Iran opvolgen (p. 6, 27), bevat deze COI Focus voldoende informatie om op gedegen basis de risico's voor verzoekende partijen bij terugkeer naar Iran te beoordelen. Bovendien moet er worden aangestipt uit de beschikbare landeninformatie kan vastgesteld worden dat een terugkeer slechts problemen zal veroorzaken wanneer sprake is van een verhoogd risicoprofiel, wat in casu niet aannemelijk wordt gemaakt. Er wordt hierbij ook aangegeven dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse hebben om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, zij het wegens hun vluchtrelaas, zij het wegens activiteiten op sociale media met betrekking tot kritiek op de Iraanse autoriteiten.

Door te verwijzen naar de onderdrukking van politieke tegenstanders en naar de monitoring van Iraniërs in het buitenland, kunnen verzoekende partijen geen ander licht werpen op bovenstaande analyse waarbij wordt uiteengezet wie specifiek wordt gevisieerd. Verzoekende partijen tonen met hun betoog inzake vervolging van

politieke opposanten geenszins aan dat het loutere gegeven dat Iraniërs in het buitenland gemonitord (kunnen) worden en daar politieke activiteiten hebben ipso facto met zich meebrengt dat zij bij terugkeer systematisch dreigt vervolgd te worden en de loutere monitoring en hebben van politieke activiteiten zou kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de vluchtelingenrechtelijke zin, of tot een reëel risico op ernstige schade, in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekende partijen leggen geen andere informatie neer waaruit het tegendeel blijkt. De actuele algemene landeninformatie in acht genomen heeft verwerende partij op goede gronden geoordeeld dat uit de aangehaalde elementen en bijgebrachte stukken niet zonder meer kan opgemaakt worden dat verzoekende partijen een verhoogd risicoprofiel hebben.

Voorts merkt de Raad nog op dat uit voormelde COI van mei 2023 niet kan worden afgeleid dat een loutere terugkeer vanuit het buitenland naar en aanwezigheid op het Iraanse grondgebied zouden kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de vluchtelingenrechtelijke zin, of tot een reëel risico op ernstige schade, in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekende partijen leggen geen andere informatie neer waaruit het tegendeel blijkt.

De meeste in het buitenland wonende Iraniërs ondervinden doorgaans geen problemen bij terugkeer. Profielen van personen die in de verslagperiode (1 maart 2020 tot en met 31 maart 2023) van de COI Focus van 10 mei 2023 toch problemen kenden met de Iraanse autoriteiten bij terugkeer, zijn personen met een dubbele nationaliteit en Iraanse atleten die in het buitenland hun steun betuigen aan de straatprotesten in Iran (p. 31). Er werden verder geen verifieerbare berichten gevonden van afgewezen verzoekers om internationale bescherming vanuit Europa die na een terugkeer naar Iran ernstige problemen hebben ondervonden met de Iraanse autoriteiten en de geraadpleegde experts maken evenmin melding van grote problemen (p. 30-35). Hierbij wordt aangestipt dat het aanvragen van internationale bescherming in het buitenland op zichzelf in Iran niet strafbaar is (p. 9). De Iraanse overheden hebben verder doorgaans weinig interesse in het strafrechtelijk vervolgen van afgewezen Iraanse asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. De Iraanse autoriteiten schenken aan dergelijke personen en aan hetgeen zij hebben gezegd of gedaan in het buitenland en op het internet hebben geplaatst over het algemeen (nog steeds) weinig aandacht en personen die terugkeren naar Iran die geen risicoprofiel vertonen, die nog niet in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten en die door deze autoriteiten niet als bedreiging worden gezien, ondervinden doorgaans geen problemen bij een terugkeer naar Iran. De behandeling van terugkeerders, inclusief afgewezen verzoekers om internationale bescherming, is afhankelijk van hun profiel voor hun vertrek uit Iran en hun activiteiten bij terugkeer. Het zijn vooral personen die al een hoog profiel hadden, in het bijzonder politieke activisten, die bij een terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Tenzij zij voor hun vertrek uit Iran al in de negatieve aandacht stonden van de Iraanse overheden, kan worden aangenomen dat terugkeerders in het algemeen de aandacht van de Iraanse overheden waarschijnlijk niet zullen trekken en een laag risico lopen op monitoring, mishandeling of discriminatie (p. 33-35). De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat een loutere mogelijkheid van een behandeling die raakt aan vervolging of ernstige schade niet voldoende is.

Er dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoekende partijen, de reeds hoger gedane vaststellingen in acht genomen, het bestaan van risicofactoren in hun hoofd niet aantonen of aannemelijk maken. De Raad herhaalt hierbij dat het vluchtrelaas van verzoekende partijen ongeloofwaardig werd bevonden en zij niet hebben aangetoond dat zij vóór hun (legaal) vertrek uit Iran reeds in het vizier stond van de Iraanse autoriteiten.

Uit de landeninformatie blijkt verder dat de Iraanse autoriteiten vooral personen monitoren die zij als een bedreiging zien, bijvoorbeeld omdat zij reeds eerder in de verhoogde aandacht van de Iraanse autoriteiten stonden, omdat zij bekendheid genieten of politieke activisten zijn, *quod non in casu*.

Uit de COI Focus van 10 mei 2023 blijkt verder dat terugkeerders bij aankomst op de Iman Khomeini International Airport (IKA) in Teheran inderdaad (nog steeds) onderworpen worden aan veiligheids- en mogelijks ook andere controles (p. 26 e.v.). Iraniërs die met een gewoon paspoort terugreizen worden door de Iraanse autoriteiten over het algemeen als gewone reizigers beschouwd. Iraniërs die gedwongen terugkeren of Iraniërs die met een *laissez-passer* reizen worden bij aankomst op de IKA luchthaven aan een nader onderzoek onderworpen aan de hand van een ondervraging. De Iraanse immigratiepolitie ondervraagt gedwongen terugkeerders of terugkeerders met een *laissez-passer* over de omstandigheden van hun vertrek uit Iran, om na te gaan of er sprake is van een illegale uitreis, alsook over de reden van een eventueel verzoek om internationale bescherming in het buitenland (p. 29-30). Verder blijkt dat er sinds eind 2021 – begin 2022 verschillende in Europa wonende Iraniërs, waaronder Iraniërs met een dubbele nationaliteit, vluchtelingen en Iraniërs die in het buitenland verblijven, bij aankomst op de luchthaven worden ondervraagd nadat ze door de paspoortcontrole zijn gegaan en een inreisstempel ontvangen hebben. Daarbij hangt het van de individuele omstandigheden in een zaak af of iemand na terugkeer wordt ondervraagd (p. 28). Blijkens de landeninformatie is er voorts geen sprake van een systematische controle van sociale media-profielen op de luchthaven. Wanneer dit wel gebeurt, is dit voornamelijk bij terugkeerders van wie een vermoeden bestaat van activisme of illegale activiteiten. Sociale media zijn verder van bijzonder belang

wanneer een terugkeerder veel volgers heeft. Een van de geraadpleegde cybersecurityexperten verklaart het dan weer waarschijnlijk dat de Iraanse autoriteiten vragen naar de sociale media-profielen van jonge mensen die in westerse landen wonen waarin het regime geïnteresseerd is, zoals Canada, de Verenigde Staten, het Verenigd Koninkrijk, Frankrijk en Nederland en dat bepaalde werkprofielen van terugkerende personen die in het Westen wonen gescreend zullen worden (*ibid.*, p. 29).

De Raad merkt op dat uit de COI Focus van 10 mei 2023 blijkt dat Iran sinds geruime tijd het beleid hanteert om geen gedwongen terugkeer te aanvaarden (p. 24). Een terugkeer met een *laissez-passer* leidt luidens deze COI Focus (p. 29-35) tot nader onderzoek aan de hand van een ondervraging bij aankomst in Iran, omdat dit zou kunnen betekenen dat iemand illegaal is uitgereisd en dat terugkeerders met een *laissez-passer* worden gemarkeerd als personen die om internationale bescherming hebben verzocht, waardoor deze mogelijks zullen ondervraagd worden over de reden van het beschermingsverzoek, de omstandigheden van hun vertrek uit Iran en waarom ze reizen met een *laissez-passer*. Nog volgens de COI Focus van 10 mei 2023 duren de verhoren bij aankomst van terugkeerders met een *laissez-passer* een half uur tot een uur, al kan dit langer zijn indien de terugkeerder ontwijkend antwoordt of als de Iraanse autoriteiten vermoeden dat de terugkeerder in het verleden criminele feiten heeft gepleegd. Arrestatie en mishandeling zijn bij een dergelijke ondervraging niet gebruikelijk. Het loutere gegeven dat verzoekende partijen, die Iran legaal zijn uitgereisd (Verklaring DVZ van eerste verzoekende partij van 9 mei 2022, p. 13; Verklaring DVZ van tweede verzoekende partij van 10 mei 2022, p. 14), bij binnenkomst in Iran mogelijks ondervraagd zullen worden naar de redenen van hun vertrek en asielrelaas betekent niet zonder meer dat zij bij terugkeer een reëel risico loopt op mishandeling. Dit gegeven kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in hoofde van verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen.

Waar verzoekende nog betogen dat de COI-Focus van 10 mei 2023 artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 schendt omdat het rapport meermaals steunt op twee interviews met twee cyberbeveiligingsdeskundigen, zonder dat deze deskundigen zijn geïdentificeerd, zonder dat een transcriptie van het interview is meegedeeld en zonder dat het administratief dossier aanvullende informatie bevat, kunnen zij allerminst de pertinente weigeringsmotieven in de bestreden beslissingen ontkrachten noch een schending van voormeld artikel aannemelijk maken. Immers wijst de Raad erop dat, aangaande de anonimiteit van de door verzoekende partijen vermelde bronnen, het gebruik van anonieme bronnen in bepaalde gevallen - waaronder die gevallen waarin de openbaarmaking ervan de veiligheid van de organisaties of personen die de informatie hebben verstrekt - wel degelijk toegestaan is (GwH, Arrest nr. 23/2021 van 25 februari 2021, B.72.3). In casu werd in de betreffende COI Focus uitgelegd dat de identiteit en contactgegevens van de twee cyberbeveiligingsdeskundigen niet werden meegedeeld om de veiligheid van deze bronnen te garanderen (COI Focus, p. 40). Waar verzoekende partijen hekelen dat er geen transcripties van de interviews beschikbaar zijn, kan echter noch uit het door hen aangehaalde arrest van de Raad van State, noch uit het door hen vermelde artikel 26 blijken dat Cedoca verplicht zou zijn om een verslag van een (telefoon)gesprek in extenso over te nemen in, of het als bijlage te voegen bij een COI Focus, waarin informatie, bekomen uit een dergelijk onderhoud, weergegeven wordt. De informatie die per telefoon verkregen werd, moet overeenkomstig artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 wel schriftelijk samengevat worden teneinde verzoekende partijen de mogelijkheid te geven de juistheid van de verkregen informatie te controleren. Uit de voormelde COI Focus blijkt wel degelijk welke de relevante vragen aan, en relevante antwoorden van de contactpersonen waren, nu in het bijzonder de antwoorden uitgebreid worden weergegeven of omschreven. Gelet op voorgaande tonen verzoekende partijen dan ook niet in concreto aan dat de handelswijze van de commissaris-generaal de bepalingen van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 heeft geschonden. De kritiek van verzoekende partijen, waarbij zij één enkele passage citeren uit de voormelde COI Focus en hierbij stellen dat het antwoord van de contactpersoon in kwestie "vaag en onnauwkeurig is", is geenszins van dien aard dat de betrouwbaarheid of geloofwaardigheid van de bron in kwestie in vraag dient te worden gesteld. Bovendien wordt nog benadrukt dat de desbetreffende COI Focus in het algemeen, maar ook het hoofdstuk over de houding van de Iraanse autoriteiten ten opzichte van Iraniërs in het buitenland, gestoeld is op een waaier van uiteenlopende bronnen en deze opgesteld werd door een onafhankelijke ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft onjuiste informatie weer te geven waardoor aldus de nodige garanties inzake objectiviteit zijn geboden. De informatie vervat in de bekritiseerde COI Focus is op een zorgvuldige wijze verzameld en schetst op een objectieve en onpartijdige manier een beeld over de risico's bij terugkeer naar Iran voor Iraanse staatsburgers. Het tegendeel wordt door verzoekende partijen niet aannemelijk gemaakt. De partiële lezing van verzoekende partijen ervan en de kritiek erop (cf. *supra*), volstaat niet om anders te doen oordelen.

Gelet op het vaststaand ongeloofwaardig vluchtrelaas, kan niet blijken dat verzoekende partijen eerder in de negatieve aandacht hebben gestaan van de Iraanse autoriteiten noch kan uit de elementen in het rechtsplegingsdossier blijken dat zij anderszins voor hen een persoon van belang zou zijn. Verzoekende partijen tonen nergens aan dat zij in de negatieve aandacht van de Iraanse autoriteiten staan, in ieder geval niet meer dan andere afgewezen verzoekers om internationale bescherming die terugkeren naar Iran. Er zijn geen concrete aanknopingspunten dat verzoekende partijen bij terugkeer naar Iran als een risico of

bedreiging zullen worden beschouwd en aan een reëel gevaar voor vervolging of ernstige schade zullen worden blootgesteld.

3.3.5.4. Inzake de (a)religieuze overtuigingen van verzoekende partijen motiveert de commissaris-generaal op terrechte wijze:

“Met betrekking tot het feit dat jullie aangeven geen religie te hebben (CGVS S. I, p. 3; CGVS A. I, p. 3), kan naast het feit dat jullie zelf geen vrees opwerpen in dit verband (CGVS S. I, p. 15-16; CGVS A. I, p. 9), ten overvloede nog gewezen worden op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd (blauwe map, stuk 3) en waaruit blijkt dat Iran een heel gevarieerde samenleving is met zowel een grote groep conservatieven als seculieren. De Iraanse samenleving kent meer en meer atheïsten en bij een groot deel van de bevolking wordt dit ook meer aanvaard. Religie speelt in het dagelijkse leven van vele Iraniërs niet zo'n grote rol. Veel Iraniërs nemen niet meer deel aan het vrijdaggebed. Het niet deelnemen aan het gebed zal dan ook weinig waarschijnlijk leiden tot de verdachtmaking dat iemand atheïst is. Niettegenstaande in de strafwet verschillende bepalingen terug te vinden zijn die atheïsme kunnen strafbaar stellen, zijn er in de praktijk geen zaken bekend waarin iemand enkel en alleen wordt beschuldigd atheïst te zijn. Dit heeft onder meer te maken met het feit dat het weinig of niet gebeurt dat iemand zich in Iran openlijk zal uiten als atheïst. Deze landeninformatie wordt ook weerspiegeld in uw verklaringen. U praktiseerde nooit islam en vierde geen feestdagen, maar verklaarde nooit problemen hierom gehad te hebben in Iran (CGVS S. II, p. 2-3). Uw echtgenoot verklaart dat hij soms bad, zijn God kende en evenmin problemen had omwille van zijn religieuze overtuigingen (CGVS A. II, p. 2-3). Gelet op jullie verklaringen waaruit blijkt dat jullie nooit problemen kenden omwille van het feit dat jullie geen geloof hebben en gelet op de voorgaande landeninformatie, kan dan ook geenszins blijken dat het feit dat u geen religie heeft zou leiden tot een nood aan internationale bescherming in uw hoofde. De opmerking van jullie advocaat dat jullie afstand genomen hebben van islam en dit niet aanvaard wordt in Iran (CGVS A. II, p. 14), kan dan ook niet gevolgd worden.”

Verzoekende partijen laten bovenstaande concrete bevindingen ongemoeid zodat zij er geen afbreuk aan kunnen doen.

3.3.5.5. Wat betreft het theoretische betoog van verzoekende partijen over de onderdrukking van vrouwen in Iran en in zoverre tweede verzoekende partij een vervolging zou vrezen omwille van het vrouw zijn en/of niet dragen van een hoofddoek, moet in de eerste plaats vastgesteld worden dat in casu geen informatie wordt bijgebracht waaruit blijkt dat het louter behoren tot “de sociale groep van de vrouwen” volstaat om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden ontwaard dat er sprake is van groepsvervolging tegen vrouwen en/of meisjes, waardoor tweede verzoekende partij in dit verband individuele elementen dient aan te reiken om haar vrees, als vrouw, te concretiseren waartoe zij echter, mede gelet op haar ongeloofwaardig vluchtrelaas, in gebreke blijft.

De Raad stipt verder aan dat het loutere gegeven dat tweede verzoekende partij (en de dochter) zich bij een terugkeer naar haar land van herkomst in het openbaar zou(den) dienen te conformeren aan bepaalde restricties en zich aldus (buitenshuis) zou(den) dienen te conformeren aan de dominante cultuur op zich geen ‘vervolging’ is in de zin van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geen ‘ernstige schade’ in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet uitmaakt. Bepaalde aanpassingen van harentwege, om zich aan de heersende culturele standaarden of normen aan te passen, zoals het voldoen aan de vestimentaire beperkingen in het publieke domein, vormen op zich geen inbreuk op haar fundamentele grondrechten en vrijheden. Dergelijke aanpassingen kunnen dan ook niet als onoverkomelijk worden beschouwd. Het bestaan van vestimentaire beperkingen volstaat op zich niet om in hoofde van tweede verzoekende partij een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te nemen. Deze beperking is gebaseerd op islamitische normen en waarden en betreffen algemene, in de Islamitische Republiek Iran geldende rechtsregels.

Verzoekende partijen kunnen zodoende met hun verwijzingen naar algemene informatie in het geheel niet aantonen of aannemelijk maken dat tweede verzoekende partij bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk zou riskeren te worden geviséerd of vervolgd dit gelet op de hoger weergegeven concrete motieven die betrekking hebben op haar individuele omstandigheden en ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas.

Waar verzoekende partijen nog aangeven dat ze bij terugkeer zullen beschouwd worden als “verwesterd”, kan nog worden opgemerkt dat uit de aangereikte informatie geenszins kan worden afgeleid dat het loutere gegeven dat zij enige tijd in België hebben verbleven zou kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in hun hoofde.

Verzoekende partijen brengen geen concrete elementen bij waaruit blijkt en tonen evenmin in concreto aan dat, waar, wanneer, waarom of in welke omstandigheden zij in hun land van herkomst als verwesterd zouden riskeren te worden gepercipieerd en geviséerd. Zij tonen niet aan dat hun verblijf en integratie in Europa van hen een dusdanig verwesterd persoon zouden hebben gemaakt dat zij hun leven in Iran niet opnieuw zouden kunnen opnemen en aldaar niet meer zouden kunnen aarden. Evenmin tonen zij aan dat zij omwille hiervan

en omwille van het gegeven dat zij zich hebben trachten te integreren, riskeren te worden geïsoleerd, gestigmatiseerd of vervolgd.

Ook anderszins maken verzoekende partijen – die Iran legaal hebben verlaten, die het Farsi beheersen en in Iran scholing hebben genoten met werkervaring en waar zij nog over een familiaal netwerk beschikken (Verklaring DVZ van 9 mei 2022, p. 6-7, 9,13; eerste persoonlijk onderhoud van eerste verzoekende partij, p. 4-5; Verklaring DVZ van 10 mei 2022, p. 6,-7, 9, 14; eerste persoonlijk onderhoud van tweede verzoekende partij, p. 4-5) niet aannemelijk dat zij omwille van hun afwezigheid uit Iran bij een terugkeer in moeilijke omstandigheden terecht dreigen te komen die een gegronde vrees voor vervolging uitmaken in de vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade inhouden in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet noch kan dit blijken uit de beschikbare informatie gelet op de individuele omstandigheden van verzoekende partijen.

3.3.5.6. Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat waar verzoekende partijen verwijzen naar 's Raads rechtspraak in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien tonen verzoekende partijen niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

3.3.5.7. De Raad meent dat de door verzoekende partijen neergelegde documenten op het CGVS geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Het louter benadrukken van de neergelegde documenten werpt geen ander licht op de inhoudelijke en vormelijke beoordeling ervan.

3.3.5.8. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan het aangebrachte vluchtrelaas.

De Raad meent dat verzoekende partijen zich dan ook niet kunnen steunen op de elementen aan de basis van dit ongeloofwaardig bevonden relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekende partijen.

3.3.5.9. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekende partijen geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielsrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert. In hoofde van verzoekende partijen kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maakten dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen op het Commissariaat-generaal uitvoerig werden gehoord. De Raad stipt aan dat verzoekende partijen tijdens hun persoonlijke onderhoud de mogelijkheid kregen hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, zij konden nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en zij hebben zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Farsi machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.3.10. Waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing van verzoekende partijen ter zake is dan ook niet dienstig.

3.3.11. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekende partijen hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend vijftwintig door:

H. CALIKOGLU,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU